

Dominik Cumhuriyeti'nin kelebekleri: Patria, Minerva ve Maria Mirabel

Mirabel Kardeşleri'nin tecavüz edilerek katledilmesi, kadın bedeni üzerindeki sömürüyü, cinsel kimliğin aşağılanmasını, baskılar karşısındaki direngen tutumları kadınların mücadeledeki yerinin ne kadar önemli olduğunu göstermiştir.

Görünen o ki, 1960'ların Dominik Cumhuriyeti'nden 2018'lerin Türkiye'sine, diktatörlük rejimleri özünden hiçbir şey yitirmemiştir. 2000'li yıllarda kravat taktığı için tecavüzcüye iyi hal indirimi veren, on dört kişinin tecavüzüne uğradığı için kadını suçlu bulan, çocuklara tecavüz olaylarının üzerini pişkince kapatan, kadınlara bakış açısı ucuz işgücünden ve ev köleliğinden öteye gitmeyen ve her gün ortalama beş kadının katledildiği bir Türkiye... Dünya genelinde de kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz her geçen gün artıyor. **s.17**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 44
23 Kasım 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak41.net

Saray rejimi ile Trump yönetimi arasında "sıcak rüzgarlar"

**Dinci-faşist
koalisyonun
"tek kiblesi"
ABD'dir!**

Erdoğan'ın kâbusu: Yine Gezi, hep Gezi!

Bu eylem, onları beraber yürütücüsü oldukları, "hizmet" ettikleri bu sisteme karşıdır. Gezi, onların gericiliğine, yaymaya çalıştıkları karanlığa karşıdır. **4**

Direnişin gücü ve siyonistlerin geri adımı

Verili koşullarda artık ne Trump'ın küstahça desteği ne Körfez şeyhlerinin işbirliği siyonist rejime güvence oluşturabilir. **14**

Emekçi kadın mücadelesi ve Çorlu deneyimi

Yeni yaratma iradesiyle yolumuzu yürüyeceğiz. Bu düzenin yoz çürümüş kültürüne ve erk anlayışına karşı mücadele edeceğiz. **18**

Proletaryanın büyük öğretmeni Engels 198 yaşında... Bilimsel sosyalizmin "ikinci Keman"ı

s.12

Saray rejimi ile Trump yönetimi arasında “sıcak rüzgarlar”

Dinci-faşist koalisyonun “tek kiblesi” ABD’dir!

Washington-Ankara arasında esen “sıcak rüzgarlar”, dinci-faşist AKP-MHP koalisyonunun iliklerine kadar Amerikancı olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Türkiye’de dinci-sağcı siyasal akımların genlerinde Amerikan emperyalizmine uşaklık vardır. Bu geçmişte de böyleydi, bugün de böyledir.

Washington’daki efendiler ile Ankara’daki işbirlikçileri arasında yaşanan gerilimin aşılması yönünde harcanan çabalar son günlerde yoğunlaşmış görünüyor. AKP şefi Tayyip Erdoğan ile Donald Trump arasında gerçekleşen telefon görüşmeleri, sarayın dışişleri bakanının ABD ziyareti, sarayın savunma bakanı ile ABD genelkurmay başkanı arasında gerçekleşen görüşmeler ve karşılıklı jestlerde ifadesini bulan bir yoğunlaşma bu.

Görünen o ki, bu gelişmeler AKP gericiliği ve Erdoğan’ı pek memnun ediyor. Taraflar arasındaki gerilimin tümüyle çözüldüğü söylenemez elbette. Yine de Washington’un “jestleri” saray rejimi için önem taşıyor.

Önden anlaşan taraflar, eş zamanlı yapılan açıklamalarla yaptırımları kaldırdıklarını ilan ettiler. Her olayı şova dönüştürme eğiliminde olan Trump ile efendilerinin jestleriyle övünmeye muhtaç olan AKP şefinin, ortak bir gösteri düzenleme konusunda mutabık kalmaları zor değil.

Trump yönetimi, “burun sürme” amaçlı olduğu anlaşılan bir hamle ile Ağustos ayı başında içişleri bakanı Süleyman Soylu ile adalet bakanı Abdülhamit Gül’ün ABD’deki mal varlıkları ile mal varlıklarından elde edebilecekleri faiz gelirlerini dondurmuştu.

Lobi şirketlerine milyonlarca dolar ödeyen AKP iktidarı da, tüm çabalarına rağmen Washington’da muhatap bulamayınca, göstermelik de olsa iki ABD’li bakanın Türkiye’deki mal varlıklarını dondurmuştu. Saray rejimi iki Amerikalı bakanın Türkiye’de zaten olmayan mal varlığını dondururken, “bizi neden buna mecbur bıraktınız” diye efendilerine si-

tem de etmişti.

Şimdi bir gösteriye dönüştürülen karşılıklı jestlerle bu “mal dondurma” mevzusunun halledildiği ilan edildi. Bir süre önce papazı almadan rahibi veren AKP iktidarı, Washington’daki efendilerine ilettikleri bir talepler listesinden de söz ediyor. Olumsuz yanıt almalarına rağmen, taleplerini takdim etmiş olmaktan duydukları memnuniyeti dile getirmekten de edemiyorlar.

Ankara’daki işbirlikçilerini yatıştırmaktan memnun olan Trump yönetimi ise, Türkiye’nin NATO’da üstlendiği görevlerin önemine vurgu yaparak, emperyalistler için vazgeçilmez olduğunun altını çiziyor. Sık duyulan bu söylem belli bir gerçeği de dile getiriyor. Ancak burada verilen mesaj, küstah bir efendinin uşaklarını överek paylaşmasından ibaret.

ABD’nin Ortadoğu’daki nüfuzunun zayıflaması, Türk sermaye devletine bir manevra alanı açıyor. Nitekim Rusya-İran ikilisiyle işbirliğine yönelen saray rejimi, ABD’nin bu zayıflığından güç alıyor. Bu nedenle Washington’daki efendiler belli sınırları aşmaması için arada bir dış göstermekten geri durmuyorlar.

Özellikle askeri alanda Rusya ile girilen bazı ilişkilerden duyulan rahatsızlık sık sık dile getiriliyor. Türkiye’nin Rusya’dan S-400 füze savunma sistemleri alma girişiminin hoş görülmeceği hatırlatılıyor.

Görünen o ki, ABD, saray rejiminin bazı girişimlerine göz yumarken, çiziyi aşmaması için de yuları çok gevşetmiyor. AKP-saray rejiminin ise ABD’den kopmak gibi bir gündemi zaten yok. Yine de vesile doğdukça, “itibarlı uşak” muamelesi

görmek istediğini Washington’a iletiyor. Hem ABD’ye yaslanma hem Rusya-İran ikilisiyle ilişkilerini sürdürme taktiği izleyen saray rejiminin halen en çok rahatsız olduğu konu ise Kürt sorunudur. İçeride Kürt sorununu çözmekten aciz olan rejim, Kürt halkının Rojava’daki kazanımlarını ortadan kaldırma histerisinden kurtulamıyor.

Rusya-İran ikilisiyle girdiği ilişkilere göz yumulduktan sonra, AKP-saray rejiminin ABD ile ciddi gerilim yaşayabileceği tek sorun Rojava Kürtleriyle ilişkilidir. Taraflar arasında bu konuda kirli pazarlıklar olduğu bir sır değil. ABD’nin Rojava Kürtleriyle ilişkisi bölgesel politikalarının seyrine bağlıdır. Bu politika değiştiği anda Ankara’daki işbirlikçilerin ABD ile kayda değer sorunları kalmaz. NATO’nun ikinci büyük ordusunu besleyen Türk sermaye devletinin ABD için önemi ile PYD’nin önemi hiçbir şekilde kıyaslanamaz.

Washington-Ankara arasında esen “sıcak rüzgarlar”, dinci-faşist AKP-MHP koalisyonunun iliklerine kadar Amerikancı olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Türkiye’de dinci-sağcı siyasal akımların genlerinde Amerikan emperyalizmine uşaklık vardır. Bu geçmişte de böyleydi, bugün de böyledir.

Hal böyleyken, saray beslemesi bazı kalemlerinin AKP’ye “anti-emperyalist” yaftası asma girişimleri, kaba bir riyakarlıktan başka bir şey değildir. ABD için dinci-faşist koalisyondan daha iyi bir işbirlikçi olmazken, faşist-gerici odağın esas dayanağı da ABD emperyalizminden başkası değildir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/44 * 23 Kasım 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Erdoğan'ın "kriz yönetimi"!

AKP döneminde Türkiye ekonomisi uluslararası sermaye girişleri sayesinde büyürken, Erdoğan ve müritleri bunu övünç nedeni olarak her fırsatta dile getiriyorlardı. Uluslararası konjonktürle bağlantılı olarak sıcak para girişinin azalması sıkıntıları artırdı. Zaten sürekli krizlerle boğuşan Türkiye kapitalizmi, aşırı borçlanma, cari açık, dışa bağımlılığın artması, sıcak paranın daha çok inşaat gibi sektörlere akıtılması vb. nedenlerle daha ağır bir krizin içine sürüklendi.

Giderek derinleşen kriz artık etkilerini üretim alanına daha fazla yansıtıyor. Konunun uzmanları, ulusal kredi hacminin yüzde 30 civarında daralmış olmasının, reel krizin etkilerinin derinleşmesinin önemli göstergelerinden biri olduğunu vurguluyorlar. Dinci-faşist iktidar ise, o çok övündükleri "büyüme balonu" patladığı halde, hala da çarpıtmalarla "olumlu görüntü" sunmaya çalışıyor.

HIZLI BÜYÜME, HIZLI DÜŞÜŞ!

Uluslararası kredi derecelendirme kuruluşlarından Moody's, Türkiye'de ekonomik aktivitede ciddi şekilde yavaşlama beklediklerini, 2018'de yüzde 1.5 oranında büyüme, 2019 yılında ise yüzde 2.0 oranında küçülme beklediklerini belirtti. Fitch ise, 2018 ve 2019 büyüme beklentilerini aşağı çekti ve yüksek enflasyon ile dış finansman koşullarında yaşanan sıkıntıların 2019'da ülkenin resesyona (durgunluk) sürüklenmesine neden olacak ekonomik bir şok yarattığını ifade etti. Fitch, 2018 ve 2019 yılları için reel büyüme oranı tahminlerini yüzde 3.6 ve yüzde -1.9; Avrupa İmar ve Kalkınma Bankası ise yüzde 3.6 ve yüzde 1 olarak

açıkladı. IMF ise tahminini, 2018 için yüzde 4.4'ten yüzde 3.5'e, 2019 için yüzde 4'ten yüzde 0.4'e çekmişti.

Sermaye kuruluşlarının raporlarına yansıyan bu gerçeği işçi ve emekçiler zaten yaşayarak görüyor, Türkiye ekonomisinin hiç de iyiye gitmediğini biliyorlar. İç pazarın daraldığını, pek çok şirketin konkordato ilan ettiğini duyuyorlar. Bu sürecin daha şimdiden işsizlik getirdiğini ve işten atma baskısı ile daha ağır bir sömürünün dayatılacağını görüyorlar. Yanı sıra rekor seviyelere çıkmış enflasyonla, her şeyin zamlanmasıyla, alım güçlerinin giderek düşmesiyle, 2019 yılının çok daha kötü günlere gebe olduğunu hissediyorlar.

Ekonomide daralma ve yavaşlama gerçeği orta yerde dururken, Erdoğan ve ekibinin yaratmaya çalıştığı algı ise bambaşka. Hem yaklaşan yerel seçimler öncesinde oy oranını korumak hem de sıcak paranın gelmesini sağlamak için sermayeye güven vermeye çalışıyor, işleri kontrol altına aldıkları görüntüsü veri-

yorlar. "Kur ve faiz şokunun atlatıldığı"ni iddia ediyorlar. Uluslararası İş Forumu'na katılan Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak, bu çerçevede şunları söylüyor: "Ekim ortasında açıkladığımız 'Enflasyonla Topyekûn Mücadele' seferberliği büyüyerek güçlenerek devam ediyor. Kasım ve Aralık'ta ise enflasyonda hedeflerimize yakın bir netice alacağız. Ülkemize yönelik fiyatlandırmalar konusunda suni etkiyi de azaltmış olacağız. Sahada yakın bir takip süreci başlattık. Gelen sinyaller bu sürecin pozitif netice verdiğini, Kasım'da göreceğimizi gösteriyor. Kurdaki şokları ve belirsizliği geçmişte bıraktık."

Erdoğan ve ekibi iyimser yorumlar yapıp, "Enflasyonla Topyekûn Mücadele" kampanyasından medet umsa da, sermaye çevreleri gerçeği çok iyi biliyor. TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Erol Bilecik, ucuz ve bol parayla büyüme döneminin sona erdiğini hatırlatma gereği duyuyor. Konuşmasının satır aralarında, "mazeret, yetersizliğin itirafıdır", "Ekonomimizi ayağa kaldırmak için sorunlarımızı kabul

edip çaresine bakmalıyız", "Türkiye, yüzünü batıya dönmelidir" uyarılarıyla, Erdoğan yönetimine mesajlarını veriyor.

Dinci faşist iktidar kriz adını telaffuz etmekten kaçınırken, öte yandan da bir takım adımlarla krizi ertelemeye çalışıyor. Ancak tüm bunlar sermaye sınıfının beklentilerini karşılamaktan uzak. Özellikle yerel seçimlere kadar Erdoğan'ın sermayenin kendilerinden beklediği adımları hızlıca atmak istemediği ortada. Seçim öncesinde ücretlere enflasyonun yanı sıra yüzde 25'in altında zam yapma ihtimalinin düşük olduğundan, yılbaşındaki vergi artışı ve KİT zamlarının yerel seçimler nedeniyle üç ay öteleneyeceğinden, doğalgaz ve elektrik fiyatlarında indirim yapılacağından, akaryakıtta zam yapılmayacağından bahsediliyor.

Erdoğan bir yandan krizin faturasını geniş emekçi kitlelere ödettirmek istiyor, öte yandan seçimlere kadar tabanını tutmak istiyor. Gelinek yerde bu ikisini birlikte yürütmenin zorluğu ortada. Faşist-gerici iktidarın en büyük açmazı da burada. Genel seçimlerin öne alınmasındaki kaygı ne ise, şimdi o kaygı daha da büyümüş halde Erdoğan ve ekibini zorlamaktadır. Yapabileceği tek şey ise baskı ve zorbalıkla süreci yönetmektir.

Düzen muhalefeti her ne kadar dinci-gerici iktidarın işini kolaylaştıracak tarzda "muhalefet" yapsa da, işçi ve emekçilerde biriken tepkiler onları tedirgin etmeye yetiyor. İşte bu nedenle Erdoğan'ı bir kez daha "Gezi korkusu" sarıyor. TOMA sayısı yüzde 77, zırhlı araçların sayısı yüzde 60 artırılıyor. Zira daha da derinleşerek işçi ve emekçilerin yaşamını cehenneme çevirecek olan krizi başka türlü yönetmek mümkün değil.

OECD: Türkiye ekonomisi 2019'da küçülecek

Türkiye kapitalizminin derinleşen krizinin önümüzdeki dönem daha da derinleşeceğine dair bir tahmin de OECD'den geldi. OECD ülkelerine dair raporda, Türkiye ekonomisinin 2019'da yüzde 0,4 küçüleceği tahmininde bulunuldu.

OECD üyesi ülkelere ve küresel ekonomiye dair "Ekonomik görünüm" raporu 21 Kasım'da yayımlandı. Küresel yatırımlar ve ticaretteki artışın, gümrük

vergisini vb. uygulamaların yarattığı riskle düştüğüne değinilen raporda, 2019 yılı küresel ekonomik büyüme tahmini de önceki rapordaki yüzde 3,7 değerinden yüzde 3,5'e düşürüldü.

Raporun üye ülkelere ayrılan bölümünde Türkiye ekonomisinin 2019 yılı tahmini de düşürüldü. Türkiye'nin 2019 yılı ekonomik büyüme tahminini Eylül ayı raporunda yüzde 0,5'e düşüren OECD, yeni tahminini yüzde 0,4 küçül-

me olarak güncelledi.

Merkez Bankası'nın bağımsızlığı, sıkı para politikası gibi noktalara dikkat çeken OECD, mali hedeflerin yakalanabilmesi için gerçekçi hedef belirlenmesi ve ekonomik göstergelerin uluslararası standartlara uygun olması gerektiğine de vurgu yaptı. Raporda inşaat sektörü başta olmak üzere işsizlik oranındaki artış eğilimine de dikkat çekildi.

Erdoğan'ın kâbusu: Yine Gezi, hep Gezi!

Yıkıcı etkilerini her geçen gün daha fazla gösteren ekonomik ve siyasi kriz sarmalında Erdoğan hükümetinin endişeleri gün geçtikçe artıyor. Bu durum, olası sonuçlara karşı bilinen demagojiye, kural-hukuk tanımayan ölçsüz baskılara neden oluyor. Sosyal yıkım saldırılarına, uğradıkları hak gasplarına karşı direnç gösterecek işçiler, üçüncü havalimanı inşaatında çalışan işçiler üzerinden tehdit edilirken, yasalar da fiili bir grev karşısında işçilerin karşısına nasıl çıkacağını Greif davası vb. uygulamalarla gösteriyor. İşçi sınıfının tarihsel kazanımı olan kıdem tazminatının gasp edileceği önümüzdeki dönemde, tüm bunlar devlet teröründen nasibini alacak toplumsal kesimlerin ne kadar geniş bir yelpaze olduğunu göstermesi açısından önemli.

Dinci-faşist gerici kitleleri bekleyen zorlu sürece hazırlıklarını böyle yapıyor. Buna mecbur olduklarını biliyorlar. Saray entrikalarının, komploların, sindirme operasyonlarının, kirli propagandalarının gerisinde bu var. Bu yolla güvenceye alınmaya çalışılan saltanatın korkularını haklı çıkaracak yaşanmışlıklar bulunuyor. Bunlardan biri ve en önemlisi de Haziran Direnişi. Yandaşları ve ulemasının kendisine verdiği desteğin sürmesi için Erdoğan tarafından "Gezi" bir gerekçe olarak dillendiriliyor. Aynı zamanda benzer bir direnişi şimdiden ezme amacıyla gündeme getiriliyor. Bu çerçevede bir nevi "psikolojik harp" yürütülüyor.

Son olarak Osman Kavala'nın yönetimindeki Anadolu Kültür AŞ üzerinden

Haftalarca süren, milyonlarca insanın katıldığı bu görkemli direnişi emperyalistlere bağlamaya çalışanların kendileri emperyalizme göbekten bağlıdır. Emperyalist efendilerinin bir dediğini iki etmemektedirler.

soruşturma başlatıldı ve yeni baskınlar yapıldı. Birçok öğretim görevlisi gözaltına alındı. Dernek başkanı tutuklandı. Polisin açıkladığı baskınların gerekçesinde Haziran Direnişi, çarpıtma ve dayanaksız iddialarla "yabancıların tezgahı" olarak sunuldu. Kavala'nın yargı süreci, siyasi kimliği bir tarafa, bu vesileyle milyonlarca insan asıl hesaplaşmanın Gezi/Haziran Direnişi'yle olduğunu bir kez daha görmüş oldu.

"Arap Baharı" sonrasına denk gelen Haziran Direnişi, toplumsal eylem olarak, sadece Türkiye değil dünyadaki mücadele tarihi açısından da önemli bir

verde durmaktadır. Böylesine kitlesel ölçekteki bir eylemin Türkiye'de Erdoğan dönemine denk gelmesinin nedenleri gayet açıktır. Bugün, arkasında önemli toplumsal ve siyasi gerekçeler bulunan böyle tarihsel bir eylemin sorumluluğunu, birlikte yol yürüyüp ülkeyi bir koalisyon olarak birlikte yönettikleri, izledikleri gerici politikalarla bu eyleme birlikte zemin hazırladıkları Gülen cemaatine yüklemeye çalışanlar büyük bir manipülasyon yapmaktadırlar. Zira bu eylem, onların beraber yürütücüsü oldukları, "hizmet" ettikleri bu sisteme karşıdır. Gezi, onların gericiliğine, yaymaya çalış-

tıkları karanlığa karşıdır. Direniş boyunca "destan" yazdırılan polisler emri veren zat da okyanus ötesinden değildir. Kaldı ki o destan yazıcılar, sonradan anlaşılmıştır ki, bugün adına "FETÖ" denilen şebekeye bağlıdır.

Haziran Direnişi'nin arkasında emperyalist merkezleri, onların istihbarat örgütlerini göstermeye çalışmaları da yürüttükleri "psikolojik harp" kapsamındadır. Sokaklara çıkan milyonlarca insan emperyalist politikalara olan tepkisini göstermekten de geri durmamıştır.

Oysa haftalarca süren, milyonlarca insanın katıldığı bu görkemli direnişi emperyalistlere bağlamaya çalışanların kendileri emperyalizme göbekten bağlıdır. Emperyalist efendilerinin bir dediğini iki etmemektedirler. Emperyalist merkezlere ve onların şeflerine hitaben "Ey..."le başlayan hitapların tercümesinde "evet efendimler" vardır. Bu gerçek, başta İsrail siyonizmi ile girilen kirli ilişkiler olmak üzere tüm kapitalist-emperyalist dünya için geçerlidir. Suudi hanedanı bile bu ülkede istediği şekilde, hem de saray rejiminin "Rabia" kardeşine karşı vahşice bir cinayet işleyebilmektedir.

Korkuları her depreştiğinde Gezi'yi hatırlayanların bu yaptıkları mezarlıktan geçerken ısıklık çalmaya benzemektedir. Ancak icraatları korkularının gerçekleşmesi için fazlasıyla yeterlidir.

Akademisyenlere gözaltı: Gerekçe "Gezi olayları"

Anadolu Kültür AŞ'ye üye olan 20 akademisyen için çıkarılan yakalama kararıyla 16 Kasım günü 13 akademisyen gözaltına alındı.

Gözaltına alınan akademisyenlerin isimleri şöyle: Ali Hakan Altınay, Asena Günal, Meltem Aslan Çelikkın, Prof. Dr. Turgut Tarhanlı, Yiğit Ali Ekmekçi, Bora Sarı, Ayşegül Güzel, Çiğdem Mater, Prof. Dr. Betül, Hande Özhabes, Filiz Telek, Yiğit Aksakoğlu.

Polisin yakalama tutanağında da şu gerekçeler yer alıyor:

"Gezi Parkı olaylarını derinleştirmek

ve yaygınlaştırmak için Anadolu Kültür AŞ'ye ait DEPO isimli yerde toplantı düzenledikleri,"

"Sivil İtaatsizlik ve Şiddetsiz Eylem başlıkları altında Gezi Parkı olaylarının devamlılığını sağlamak için yurt dışından aktivizm eğiticileri, kolaylaştırıcılar ve profesyonel eylemciler getirttikleri (Duran Adam, Piyano Çalan Adam, Kırmızı Kadın vs.),"

"Yeni medya oluşturma faaliyetleri içerisine girerek Gezi Parkı sürecinin devamı ve yaşaması muhtemel Gezi benzeri olayların kendi medyaları üzerinden

gündem oluşturulmasını amaçladıkları,"

"Mehmet Osman KAVALA'nın Avrupa'da birçok kurum ve şahısla görüşme yaparak, Gezi Parkı olaylarında gündeme gelen Biber Gazının Türkiye'ye ithalinin durdurularak, yasaklanması için çalışmalar yaptıkları tespit edilmiştir."

Gözaltındaki akademisyenlerden İstanbul Bilgi Üniversitesi STK Eğitim ve Araştırma Birimi çalışanı ve Helsinki Yurttaşlar Deneği üyesi Yiğit Aksakoğlu tutuklandı.

Kimler Diyanet'i siyasete alet ediyor?

9 Kasım günü Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş'ın dinci-gerici Kadir Mısıroğlu'nu ziyaret etmesi üzerine burjuva basın ve sosyal medyada ardı arkasına tepkiler yağdı. Sağından, "sol"una düzen partileri de bu tepkilere ortak oldular. Kimileri istifaya çağırısı yaptı, kimileri hükümetten açıklama talep etti. Bunun karşısında da çıktı kaçak saraydaki zat: "Diyanet İşleri Başkanlığı'mızı siyasi tartışmaların malzemesi yapmayın" diyerek cepheden savunmaya geçti.

"EDERSEM BEN EDERİM"

"Millet Bahçeleri"nin açılışından cami açılışlarına, salon etkinliklerinden mitinglere kadar, yan yana değiller mi bunlar? Erdoğan kendi konuşmalarından sonra Erbaş'ın fetvalarını dinletmiyor mu kitlesine?

"Millet Bahçesi" açılışında cumhurbaşkanından yardımcısına, TBMM Başkanı'ndan diğer tüm bakanlara, doğrudan kendi kadrolarının yanında Diyanet İşleri Başkanı da bulunuyor ve dua ediyor: "İdarecilerimize, yöneticilerimize, devlet adamlarımıza yardım eyle Allah'ım." Bu da, alet edilecekse ben ederim deditircek türden bir durum!

Ya Gençlik ve Spor Bakanlığı'na bağlı Kredi ve Yurtlar Kurumu ile Diyanet'in imzaladığı protokole ne demeli? 525 bin üniversite öğrencisine bu yurtlarda din dersi veriliyor. Ücretleri en az 3 bin TL olan 209 bin Diyanet görevlisi "manevi rehber" adı altında yurtlara atanıyor. Peki, atanmayan, atanmadığı için intihar eden öğretmenler ne olacak? Kamuda tasarruf adı altında eğitimden sağlığa kesintiler yapılırken, Diyanet için arttırılan bütçe nasıl açıklanacak?

İŞÇİ, EMEKÇİ, KADIN, KÜRT DÜŞMANI DİYANET!

Diyanet'in cuma hutbelerinde dillendirdiklerine ne demeli?

15 Temmuz ve Efrin üzerinden savaş güzellemeleri,

Babanın kızına şehvet duyabileceği, 9 yaşındaki kız çocuklarının evlendirilebileceği,

Grevin, iş yavaşlatmanın günah-haram olduğu,

Patronun kârını azaltmanın en büyük günahlardan sayıldığı,

Allah'a güvenin sarsılmaması için iş güvenliği önlemlerinin arttırılmaması,

1 Mayıs'ta isyan yerine ibadet edilmesi vb.

İşte bunları vaaz ettiren bir kurumdur Diyanet. İşçilere, emekçilere, kadınlara, Kürt halkına vb. düşman!

AKP döneminde Diyanet, MEB'den KYK'ya, Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'ndan belediyelere kadar hükümet ile ortak iş yapar durumda. Adeta hükümet sözcüsü gibi hareket ediyor. Dinsel gericilik yaşamın tüm alanlarına yayılarak, itaatkâr bir neslin yetiştirilmesi planlanıyor.

TÜM BURJUVA GERİCİLİĞİNE KARŞI MÜCADELEYE!

Erbaş'ın 10 Kasım öncesi Mısıroğlu ziyaretine tepki yalnızca Atatürk savunuculuğu üzerinden şekilleniyor. Oysa Diyanet'in ve hükümetin icraatları göz önüne alındığında, onların bütün bir ilerici birikime karşı oldukları ortaya çıkıyor. İşçi ve emekçilerin algısını yalnızca Mısıroğlu ziyarete sıkıştırmak düzen içi muhalefetin işidir. İlerici, devrimci güçlerin görevi ise Diyanet şahsında dinci gericilik karşıtlığını bir bütün olarak burjuva gericiliğine karşı mücadeleye yöneltmektir.

Ortaçağ artığı ideolojiyi topluma dayatmada yeni hamle

Din istismarına dayanan sermayenin saray rejimi, ilkel ideolojisini topluma dayatmak için neredeyse her gün yeni bir hamle yapıyor. Bir yandan ekonomik krizin tüm yükünü işçilerin, emekçilerin sırtına yıkıyor. Öte yandan emekçileri "siyasallaşmış din afyonu" ile zehirleme seferberliğini sürdürüyor.

Çocuklara zorla namaz kıldırılması, imamların siyaset yapması derken, sıra cemaat ve tarikatlara "yasal zırh" örmeye geldi. Bunun için "Dini Vakıf ve Derneklerin Şeffaflaşması" adıyla yeni bir düzenleme hazırlandı.

Başkanlık tarafından TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'na sunulan düzenleme ile halen yasak olan tarikat ve cemaatlerin üstünde bir 'şemsiye örgütü' kurulması planlanıyor. Cemaatleri, tarikatları, şeyhleri himaye eden AKP iktidarı, bu Ortaçağ artığı kurumlara yasal güvence sağlamaya da çalışıyor.

Bazı bakanlıkların yüksek mevkilerini tarikat şeyhleri arasında pay eden AKP, Fetullahçı çeteden boşalan yerlere de bunları yerleştirdi. Bu yeni hamle ile şeyh kılıklı meczuplar, sistemin başı tacı edilecek.

Görünen o ki, yağma ve talana dayalı saray rejiminin emekçilere karşı zorbalığı arttıkça, dine duyduğu ihtiyaç da artıyor. Zira bu iktidarın yönetmek için elinde dini ideoloji ve kaba şiddet dışında bir şey yok. Şiddetin kimi zaman ters tepebileceği deneyimlerle sabittir. Bu koşullarda siyasallaşmış dine daha çok sarılmaları kaçınılmazdır.

Bu düzenleme için gösterilen gerekçelerden biri, özellikle dikkat çekici. AKP iktidarı, bu düzenlemenin "**kamu güvenliği konseptinin bir zorunluluğu**" olduğunu belirtiyor. Demek ki şeyhleriyle, tarikatlarıyla, cemaatleriyle bütün din kurumları sermayenin ve AKP'nin güvenliği için elzemdir.

Olayın "kamu güvenliği" ile ilgili olduğunun altının çizilmesi, toplumsal hareketin gelişiminin önünü kesebilmek için, dinin hoyratça kullanılmaya devam edeceğinin işaretlerini veriyor. Artık emekçilerin de saray rejiminin din bezirganlığına prim vermemeleri, suni ayrımlara karşı uyanık olmaları ve sınıf çıkarlarını eksen alan bir örgütlenme ve mücadele hattı geliştirmeleri zorunlu hale gelmiştir.

Dinci gerici eğitimin sabah namazı dayatması

Dinsel gericiliği çeşitli yöntemlerle topluma nüfuz ettirmeye çalışan AKP iktidarının, çocuklara ve gençlere yönelik uygulamalarının arkası kesilmiyor. Eğitim sisteminde hayata geçirilen bu dinci-ge-

rici zorbalığın bir örneği de Tekirdağ'da ortaya çıktı.

Çorlu İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü öğrencilerin "sabah namazı buluşmalarına" katılmasını dayatan bir yazıyı okullara

gönderdi. Müdürlüğün yazısında geçen yıl da bu uygulamanın olduğu belirtiliyor.

Söz konusu yazıda, bu dayatma "milli ve manevi değerlere sahip bireylerin yetiştirilmesi" şeklinde gerekçelendirilirdi.

Sanayi ve İnşaatta kriz: “‘En kötüsü’ henüz yaşanmadı”

Türkiye kapitalizminin krizi üretim alanlarında daha ağır bir şekilde kendini göstermeye başlamış durumda. Üretimdeki yavaşlamanın faturası çeşitli hak gasplarıyla işçilere kesilmeye çalışılırken, üretimdeki kriz ekonomik göstergelere de yansıyor. İşsizlikteki artışın ardından, 16 Kasım günü açıklanan sanayi üretimi endeksinin geçen yıla kıyasla artışları 2018 yılı başından bu yana azalıyordu. Eylül ayında ise endeks hem aylık hem yıllık bazda artışlarına son verdi.

SANAYİ ÜRETİMİ YÜZDE 2,7 DÜŞTÜ

TÜİK'in açıkladığı Eylül Ayı Sanayi Üretimi Endeksi, hem aylık hem yıllık bazda yüzde 2,7'lik düşüş gösterdi. Üçüncü çeyrek (Temmuz-Ağustos-Eylül) toplam sanayi endeksi de, önceki çeyreğe (Nisan-Mayıs-Haziran) kıyasla yüzde 0,2 düştü. 2017 yılının üçüncü çeyreğine kıyasla ise endekste yüzde 1,5'lik artış oldu. Bu artış, Temmuz ve Ağustos aylarında endeksin geçen yılın aynı aylarına kıyasla artış kaydetmesinden kaynaklandı.

Alt sektörler incelendiğinde, Eylül ayında en sert düşüş aylık yüzde 2,8, yıllık yüzde 3,2'le imalat sanayinde yaşandı. Madencilik ve taş ocaklığı sektöründe geçen yıla kıyasla yüzde 5 artış olurken, aylık yüzde 1,3 düşüş gerçekleşti. Elektrik, gaz, buhar ve iklimlendirme üretimi ve dağıtım sektörü endeksi de aylık yüzde 2,5, yıllık yüzde 1,3 düştü.

“İNŞAATLA BÜYÜMENİN SONUNA GELİNDİ”

Öte yandan TMMOB Makina Mühendisleri Odası, “Sanayinin sorunları ve analizleri” bültenini yayınladı. Konut

sektöründeki krize dikkat çekilen bülteninde “İnşaatla büyümenin sonuna gelindi, kriz derinleşecek” vurgusu yapıldı. İnşaat sektöründeki krizin sanayi ve hizmet sektörlerine de etki ettiğinin altı çizilen bültenden öne çıkan bulgular şöyle:

“2018’in ilk dokuz ayındaki toplam konut satışı 2017’nin ilk 9 ayının satışlarından yüzde 2,7 geriye gitti. Yeni konut satışlarında ise 2018’in ilk 9 ayındaki satışlar 466 binde kaldı ve önceki yılın satışlarının yüzde 2,2 gerisine düştü.

“Satışlarda azalma, kredili yani ipotekli satışlarda daha belirgin gözlemlendi. 2018’in 3. çeyreğindeki ipotekli satışların 112 binden 54 bine gerilediği ve önceki çeyreğe göre yüzde 52’ye yakın azaldığı görülüyor.

“Konut satışlarının üçte birinden fazlasını oluşturan ipotekli satışlardaki gerileme, daha çok konut kredisi faizlerinin artışı ile ilgili. 2018 Temmuz ayında konut kredisi faizi yüzde 13,5 düzeyindeydi. Temmuz’dan itibaren artışa geçen faizler, 2018 Kasım başında yüzde 29’un

üzerine çıktı.

“Konut fiyatlarında hissedilir düşüşler yaşanıyor. Konut fiyatlarında yıllık artışlar, tüketici, özellikle de üretici (sanayici) fiyatlarının çok gerisinde.

“Sanayici (üretici) fiyatları Ağustos itibariyle yıllık yüzde 32 artış gösterirken inşaat malzemesi fiyatlarındaki artış yüzde 41’i aştı.

“AVM, ofis, otel, depo ve hastane yatırımlarında da krizin bütün izleri görülmeye başlandı. AVM’lerde boşluk oranı hızla artıyor. İnşaat maliyetlerinde meydana gelen artışlar ve yatırımcı finansman sıkıntıları sebebiyle 18 AVM’nin açılışı gerçekleştirilemiyor.”

KRİZİN FATURASI İNŞAAT İŞÇİLERİNE KESİLDİ

Bültende inşaat sektöründeki krizin işçilere etkisine de dikkat çekildi. İşçilik maliyetlerinin fiyat artışlarına kıyasla düşük kaldığı, böylece işçi gelirlerinin eridiği vurgulandı. İstihdamda en çok gerilemenin de inşaat sektöründe yaşandığı

belirtilen bültende şu bilgiler paylaşıldı:

“Krizle beraber en hızlı istihdam kaybı gösteren sektör inşaat oldu. 2018 Mayıs ayında 2 milyon 28 bin olan inşaat istihdamı 2018 Ağustos ayında ise 1 milyon 972 bine kadar indi. İnşaat işçilik maliyetlerinin de tüketici fiyatlarının çok altında kaldığı gözleniyor. Temmuz ayı itibariyle son 12 ayda inşaat işçilik maliyetleri yüzde 17 artarken aynı sürede tüketici fiyatlarının yüzde 20’ye yakın artış göstermesi, inşaat çalışanlarının reel gelirlerinde hızlı bir erime yaşandığı gerçeğini de sergiliyor.”

“‘EN KÖTÜSÜ’ HENÜZ YAŞANMIŞ DEĞİL”

Raporun son bölümünde, inşaat sektöründeki krizin derinleşeceği vurgulanarak AKP şeflerinin ve sermaye sözcülerinin “En kötüsü geride kaldı” iddialarına atıfta bulunuldu. “En kötüsü henüz yaşanmış değil” denilen raporda beklentiler şu şekilde sıralandı:

“Sektörde yeniden hızlanma, ancak yeniden bir iç talep canlanmasına, o da enflasyonun yeniden tek hanelere düşürülmesine, kredi faizlerinin makul oranlara çekilmesine, yabancı sermayenin Türkiye’ye yeniden güven duyup giriş yapmasına, herkesin önünü görebilecek kadar bulutların dağılmasına, kısaca, kriz tünelinin ucunda bir ışık görülmesine bağlı. Bu ise birkaç mevsimi bulacak gibi, ama her şeyden önce AKP rejiminin bir yol haritası bulması ve dibe vurarak kuyudan çıkmaya koyulması gerek. Bu dibe dokunma, ‘En kötüsü geride kaldı’ iddiasına karşın, henüz yaşanmış değil.”

AKP ve MHP ‘Asgari ücretliden vergi alınmasın’ teklifini reddetti

Dinci-faşist koalisyonu oluşturan AKP ve MHP, hayata geçirdiği uygulamalarla işçi ve emekçilere düşman olduklarını her fırsatta ortaya koymaya devam ediyor. Grevleri yasaklayan, işçi ve emekçilere sefaleti reva gören bu koalisyon geçtiğimiz haftalarda emeklilikte yaşa takılanlarla (EYT) ilgili yasa tasarısını reddettiği gibi 21 Kasım günü de meclise sunulan “Asgari ücretliden vergi

alınmasın” teklifini reddetti.

14 Kasım’da İyi Parti tarafından meclise sunulan önergede “İş gücünün önemli bir kısmını oluşturan ancak refah seviyesi açısından beklenen noktada bulunmayan asgari ücretli çalışanların gelir seviyelerinin iyileştirilmesi için ücretleri üzerinden alınan her türlü vergiden muaf tutulmaları gerekmektedir. Bu kapsamlı çalışmanın temelini oluş-

turması ve asgari ücretli çalışanlarla ilgili detaylı bilgi havuzuna ulaşılması amacıyla; Anayasa’nın 98. ve TBMM İçtüzüğü’nün 104. ve 105 maddeleri gereğince Meclis araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz” ifadeleri yer almıştı. EYT tasarısında olduğu gibi bu tasarıda da MHP çekimser oy kullanarak ayrı duruyor görüntüsü verse de AKP’nin verdiği ‘hayır’ oyları ile tasarı reddedildi.

Kriz, zamlar, enflasyon rakamları, imzalanan sözleşmeler...

Sonuç: Açlık, yoksulluk ve sefalet

Bir tarafta tüm temel ihtiyaçlarımızı za yapılan zamlar, diğer tarafta elimize geçen üç kuruşluk maaşlar... Bir tarafta krizin faturasını bize ödetmeye çalışan kapitalist patronlar, onların hizmetindeki AKP iktidarı ve işbirlikçi sendikalar, diğer tarafta bu tabloyu değiştirme gücüne sahip olsa da, bugün için örgütsüz olan işçi sınıfı...

Resmi rakamlara göre, Tüketici Fiyatları Enflasyonu (TÜFE) %25'i geçti. Üretici Fiyatları Enflasyonu (ÜFE) ise %45'lerde. Resmi rakamların pazardaki gerçek enflasyonu yansıtmadığı açık. ÜFE %45 iken patronların ürünlere sadece %25 zam yaparak zararı kabul ettiklerini düşünmek saflık olacaktır. Tabii ki TÜFE ve ÜFE'nin bileşenleri farklı. Ancak ÜFE'yi belirleyen %86 oranında imalat sanayisi olduğu düşünüldüğünde, bu %45'lik enflasyon henüz kimi ürünlere tam olarak yansımamış olsa da eninde sonunda yansıyacaktır. Sonuçta işçi sınıfını bol zamlı bir dönem ile yoksulluk beklemektedir.

Birleşik Kamu-İş'in yaptığı bir araştırma, mutfak enflasyonunun %49.31 olduğunu gösteriyor. Son bir yılda fiyatı iki katına çıkan onlarca ürün göstermek mümkün. Başta gıda olmak üzere, elektrik, doğalgaz, su faturalarına zamlar emekçilerin belini bükmeye devam ediyor.

Buna rağmen, sendikalı işyerleri dışında, Ocak 2018'de asgari ücrete yapılan zam ile yılda bir kez yapılan zamlar dışında ücretler artırmıyor. Tek tük örnekler ancak parmakla gösterilebiliyor.

Değişik araştırmalara göre, açlık sınırı 1.900, yoksulluk sınırı ise 6.000 liraya çöktürülmüş durumda. Demek oluyor ki, işçi sınıfının çoğunluğu açlık sınırının, geriye kalanı da yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

Bu koşullar altında sendikaların imzaladığı TİS'ler ise yaralara merhem olmak-

Metal fabrikalarında imzalanan sözleşmelerde de enflasyon oranı civarında imzalar atıldığı ortada. Enflasyon oranında zam, zam demek değildir, "aman kayıp az olsun" demektir. Krizin faturasının işçi sınıfına ödettilmesidir.

tan çok uzak. Hatta kimi sendikalar, krizin faturasını biz öderiz anlamına gelen sözleşmelere imza atıyorlar.

Son birkaç yıl içinde imzalanan sözleşmelere bakıldığında, resmi enflasyon rakamlarının altında bir artışa imza atıldığı ya da enflasyon oranında zammın kabul edildiği görülüyor. Demek oluyor ki, sendika üyesi işçiler resmi rakamlara göre bile enflasyonun altında eziliyor. Gerçek enflasyonun açıklananın çok çok üstünde olduğu düşünüldüğünde, işçi sınıfının tablosu daha net bir şekilde ortaya çıkıyor: Açlık, yoksulluk, sefalet...

Birleşik Metal-İş EMİS ile yaptığı iki yıllık sözleşmede, ilk 6 ay için %24, diğer 6 aylar için enflasyon oranında veya 2 puan üzerinde bir zamma imza attı. Bu oran gerçek enflasyon oranıyla kıyaslandığında ve son bir yıl içindeki kayıplar da düşünüldüğünde, sonuç ortada.

Birleşik Metal-İş Bekaert'te de iki yıllık sözleşme imzaladı. İlk 6 ay için saat ücretlerine 3 liralık zam alındı. Saat ücretlerinin 15 liranın üzerinde olduğu düşünüldüğünde, 3 liralık zam en fazla %20'ye tekabül ediyor. Sosyal haklara yapılan %30'luk zam ve ikramiyelerin eklenmesiyle ancak 1.000 liralık zamma ulaşıyor.

Birleşik Metal-İş'in Delphi'de imzaladığı iki yıllık sözleşmeyle ilk 6 ay için 830 TL, Mahle Motor'da da 900 TL zam alındı. Bu zamlar da %25-30 arasında bir artışa tekabül ediyor.

İBB'de 12 bin 850 işçiyi kapsayan toplu sözleşmeyle (Hizmet-İş ve Öz Gıda-İş) %14 zam yapıldı. Ek ödeneklerle artış %16'yı buluyor. Daha düşük gelirli birimlerde artışlar yüzde 20'ye çıkıyor. Tümünde enflasyonun altında.

Kocaeli Belde AŞ'de Hizmet-İş, 1200 işçiyi ilgilendiren iki yıllık TİS ile, birinci

yıl ücret ve sosyal haklara %15.30, ikinci yıl enflasyon oranında zamma imza attı. Buna rağmen %31 zam diye yayınladılar. Yıllık bir maaş ikramiyeyi müjdeli haber olarak vermeyi ihmal etmediler.

THY Teknik'te Özçelik-İş, üç yıllık sözleşmeyle enflasyon oranında artışa imza attı. Düşük ücretli iş gruplarına 100-150 TL'lik seyyanen artış sağlandı. Sendika üyesi çalışanlara bir defaya mahsus 5 bin lira ek ödeme yapılacak. 5 bin lira 3 yıla bölüldüğünde, aylık 139 liraya tekabül ediyor.

Birkaç örnek üzerinden ortaya konulan bu tabloda Birleşik Metal-İş kötünün iyisi olarak duruyor. Ancak metal fabrikalarında imzalanan sözleşmelerde de enflasyon oranı civarında imzalar atıldığı ortada. Enflasyon oranında zam, zam demek değildir, "aman kayıp az olsun" demektir. Krizin faturasının işçi sınıfına ödettilmesidir.

Bu gidişe dur demediğimiz koşullarda bu tablo daha da ağırlaşacaktır, zira kriz önümüzdeki yıl daha da derinleşecek. Her birimiz bunu daha şimdiden yaşayarak görüyoruz. Susup kasabın boğazımıza bıçağı vurmasını beklemek yerine birleşip örgütlenmeli, hakkımız olanı almamız.

Soğanın fiyatı yüzde 100 arttı

Ekim ayı enflasyon oranı yüzde 26'ya yaklaşırken, pazardaki enflasyon yüzde 50'nin altına düşmüyor, bazı ürünlerde devasa fiyat artışları yaşanıyor.

Pazardaki her ürüne sürekli zam

olurken son olarak İzmir pazarlarında soğanda yüzde 100 fiyat artışı oldu.

İzmir'de kilosu geçen hafta 2,5 lira olan soğan, bu hafta 5 liradan satılıyor. Toptancılar fiyat artışının ilkbaharda

yeni ürün pazara gelene dek süreceğini belirtiyor. Tahminlere göre soğanın kilosu yıl sonuna dek 10 liraya ulaşacak.

Toptancılar fiyat artışı karşısında, yine ithalatı çözüm olarak görüyor.

MİB Kocaeli kriz raporu: İşten atmalar, ücretsiz izinler, artan baskılar...

Metal İşçileri Birliği (MİB), krizin Kocaeli'deki fabrikalara yansımalarına ilişkin hazırladığı raporu yayımladı.

Krizi farklı yönleriyle yaşamın her alanında yaşayan metal işçileri gerek yapılan zamlar, düşük ücretlerle, krizle boğuşurken işten atmalar, ücretsiz izinler, duruşlar vb. ile fabrikalarda da krizin etkisini yaşamaktadırlar. 'Kriz yok, işler tıkırında' yalanlarının karşısında bulunduğumuz ve bilgi aldığımız fabrikalardaki krizin etkilerini ve somut durumu belli fabrikalar üzerinden vererek tabloyu görmek ve göstermek istiyoruz. Patronlar bütün kriz dönemlerinde olduğu gibi yine faturayı işçilere kesme derdindeler. Bunun somut örnekleri her yerde yaşanıyor. Bu saldırıya karşı metal işçileri krizin faturasını ödemeyi reddetmeli, birliğini güçlendirmelidir.

FORD OTOSAN

Türkiye'nin en çok kâr eden ve ihracat yapan otomotiv firmalarından olan Ford Otosan da krizin etkilerini işçiye ödetmenin adımlarını atmaya başladı. İlk olarak Ford Otosan Yeniköy fabrikasında Temmuz ayı içinde kaynak, boyahane ve montaj bölümlerinde 3 gün üretim yapılmadı. Bu durumun yıl sonuna kadar süreceği işçiler tarafından beklenirken Ford Otosan yeni bir açıklama yaparak iş pazardaki daralmayı gerekçe göstererek Ekim ayında da 3 günlük duruş yaptı. Yapılan üretim duruşlarında işçilerin ücretlerinin yüzde 24'ü kesildi.

Ford Otosan fabrikasında da toplu kıyımlara şimdilik gidilmiyor. Ancak sözleşmeli işçiliğin yasallaşmasının ardından 5.5 aylık dilimler halinde alınan işçiler devri daim edilip çıkartılıyor. Kadrolu çalışan işçilere yönelik ise hissettirilmeden prosedür ve kurallar bahane edilerek tekil işten çıkarmalar yaşanıyor. İşyerindeki yetkili olan Türk Metal ise yaşananları seyrediyor, işçilerin sorularını cevapsız bırakıyor.

MMK METALURJİ

MESS 2017 grup toplu iş sözleşmesi kapsamında Dilovası ve İskenderun'da iki fabrikası olan MMK Metalurji krizin faturasını işçiye kesti. Dolar kurundaki yükselişten kaynaklı sorunlar yaşadığını belirten şirket, iş yerinde yetkili sendika olan işbirlikçi Çelik-İş ile işçilerin sözleş-

me kapsamında hak ettikleri 6 aylık enflasyon zammına ve 15 günlük ikramiyelerine el koydu. Bu kapsamda Çelik-İş ve patron tarafından bir protokol imzalandığı belirtildi.

Önceki günlerde bölüm bölüm gezen sendikacılar işten atmalara dair söylentiler yaydılar. Üretimde ve idari bölümde çalışan toplam 30 kişinin işten atılacağı bilgisi bizzat sendikacılar tarafından yayıldı. İşten atmalara alternatif olarak bu hak gaspı Çelik-İş ağaları tarafından kabul edildi. Bu durumun Şubat ayına kadar süreceği söylendi ancak, işçiler verilen sözün tutulmayacağını farkındalar.

Sözleşmenin üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen hâlâ sözleşme kitapçığının ulaştırılmadığını, bu yapılanın bir gasp olduğunu işçiler dile getiriyorlar. Krizin bahane olduğunu, fabrikada tıklım tıklım bobin ve sipariş olduğunu, bayramda bile mesaiye bırakıldıklarını belirtiyorlar. Bu gaspın ardından MMK Metalurji, MESS üyesi olmaktan ayrıldı.

ÇELİK HALAT

Yine bir MESS üyesi olan Çelik Halat fabrikası da krizden direkt etkilenen fabrikalar arasında. Krizden etkilenen ve bunu işçiye fatura eden Çelik Halat yönetimi ilk elden fabrikaya yeni alınan

ve emeklilik vakti gelen 10 işçiyi işten çıkartmakla başladı. Az işçi ile çok iş yapmayı kendine rehber edinen Çelik Halat 4'lü vardiya sisteminden 3'lü vardiyaya düştü. İşçilerin tüm isteklerine rağmen sözleşme sürecinde Pazar günü tatil kabul edilmemişti. Bütün işçiler haftanın farklı günlerinde tatil yapıyordu. Ancak vardiyaların düşürülmesi ile birlikte Pazar günleri üretime ara verilecek ve tatil olacak.

SUMİRİKO (DYTECH)

Tofaş fabrikasına üretim yapan ve Tofaş'taki duruşlardan etkilenen Sumiriko'da vardiya iki vardiya düştü. İşçiler bir haftadır ücretsiz izindeler. Cumartesi günleri de ücretsiz izin olarak kullanılıyor. Krizle alakalı, işçiler üzerinde iş yerinden kendi istekleri doğrultusunda işten çıkarmaları için çeşitli kısıtlamalar yapılmakta. Örneğin, raporlu olan arkadaşlara iş başı yaptıklarında neden rapor aldıklarıyla ilgili ve rapor almaması yönünde tutanaklar tutulmakta. Sudan sebeplerden dolayı savunmalar, tutanaklar alınmakta.

Üretim duruşlarının artarak olağanlaşması karşısında işçilerin endişeleri de artıyor. Cumartesi günleri yapılan duruşların 1 günü işçinin yıllık izninden

bir günü fabrikadan diye kurgulanmıştı. Ancak işçilerin yıllık izinlerinin bitmesi, çalışılmayan günlerin maaşlarından kesilmesi işçiler tarafından tepki ile karşılanıyor. Vergi dilimlerinin de yüksekliği ve maaşlara yansımaları da işçilerin tepkisini arttırıyor.

TEZCAN GALVANİZ

Sendika düşmanlığı ve Arslanbey OSB'de yaptığı büyük yatırımlarla bilinen Tezcan Galvaniz fabrikası da krizin yükünü işçinin sırtına yükleyenlerden. Her dönem tescilli bir işçi düşmanı gibi davranan Tezcan patronu krizin yeni başladığı bu dönemde de işçi düşmanı tavırlarını göstermeye başladı.

İşe yeni giren ve 6 ayını doldurmamış işçiler işten toplu bir şekilde çıkarıldı. Gelecek yılın dahi yıllık izinleri patron tarafından zorla kullanıldı. Şimdi ise ücretsiz izinler başladı. Hatlar durdu, çalışma yapılmıyor. Döviz kurundaki artıştan dolayı ham madde fiyatları büyük oranda etkilendi. Şu an fabrikada durum çok sancılı. İşçiler tedirgin bir şekilde fabrikaya gidip geliyor. İşçilerin tercih ettiği Çelik-İş ise hâlâ mahkemede olan yetki davasının sonucunu eli bağrında bekliyor.

HYUNDAİ ASSAN

Fabrika 1 aylık duruş ilan etti. Geçtiğimiz zamanlarda da Hyundai'de birer ikişer günlük duruşlar meydana geldi. Ancak bu kadar uzun süreli duruşun sebebi ekonomik krizin sonuçlarından birisi. Ayrıca işten çıkışların da açılması gündemde. Şimdiden birçok işçiye işten çıkması yönünde tekliflerde bulunuluyor.

FEDERAL MOGUL

Federal Mogul fabrikalarında krizin üretime olan etkisi henüz somut bir uygulamaya dönüşmedi. Otomotiv fabrikalarının büyük yan sanayi firmalarından olan Federal Mogul'da üretim duruşları ve işten atmalar henüz yaşanmadı. İşçiler bu durumun hayretle karşılanması gerektiğini düşünüyor.

Ancak Federal Mogul fabrikası yönetimi, fabrikanın tüm bölümlerine hareketli kameralar taktı. İşten atmalar yaşanmasa da bu karar ve uygulamalar işçiler tarafından büyük bir kıyıma hazırlığın ilk adımı olarak karşılandı. Hak gaspları ve baskıların krizden önce de sonra da hep aynı olduğunu ve bunun çalışma yaşamının genel bir kuralı haline getirildiğini belirten Federal Mogul işçileri rahatsız.

ELİMSAN

Elimsan Fabrikası'nda Ocak ayından bu yana yaklaşık 300 işçi işten çıkarıldı. Herhangi bir sendika üyesi olmayan işçilerin 300 kişisi hiçbir hak ve alacağı verilmeden işten çıkartıldı. Elimsan fabrikası zor bir dönemden geçildiğini ve işçilere ödeme yapılacağını söylemesine rağmen verdiği tarihlerin hiçbirinde işçilere ödeme yapmadı.

İşçiler fabrika önünde yaptıkları eylemlerle bu duruma tepki göstermeye, gasp edilen ihbar, kıdem tazminatlarını ve birikmiş maaş alacaklarını almak için çabalarını sürdürüyorlar.

EAE ELEKTRİK

İstanbul'da bulunan fabrikalarını büyüterek Kocaeli'de bulunan Dilovası'na taşıyan EAE Elektrik grup şirketleri de krizden en çok etkilenen firmalar arasında. Normalde sermayesini büyüterek İstanbul'daki firmasının parça parça tamamını Dilovası'na taşımış durumda. Ancak kurlardaki artış ve kriz göstergeleri firmayı büyük oranda etkiledi.

İşçiler geçmiş dönemde yaşanan krizlerden de etkilendiklerini ancak bu dönemde yaşananları daha önce hiç görmediklerini ifade ediyorlar. Birçok bölüm 3-5 kişilik gruplar halinde yıllık izinleri olanlar yıllık izne, izni olmayanlar ücretsiz izne çıkartılıyor. İşe giden işçiler akşama kadar önlerine herhangi bir iş getirilmediğini, ellerini işe sürmeden eve

döndüklerini ifade ediyor. Normalde EAE Elektrik işçileri haftanın 5 günü çalışıyordu. İşçilerin tamamına yakını Cumartesi ve Pazar mesailerine kalıyorlardı.

Geçmiş dönemlerde ücretli izne çıkartılan işçilerin sigorta primleri kesilmiyordu. Şimdi ise işçilerin sigorta primleri ödenmiyor. İşten atmalar da sık bir şekilde yaşanıyor. İşçiler işten atmaların daha geniş bir kesimi kapsayacağından endişe duyuyor.

UZMANLAR PLATFORM

Uzmanlar Platform Hidromekanik Makine Mühendislik Otomotiv fabrikasında 15 işçi işten atıldı. Haksızlığa uğradıklarını düşünen işçilerden biri, evli ve çocuk sahibi olduğunu belirterek kirada yaşadığını vurguladı. İşten atılmanın sonucunda intiharın eşiğine geldiğini ifade etti. 10 yıldır çalışanların da aralarında olduğu işçiler hukuki süreci başlattılar.

Araç üstü teleskobik sepetli platform, hidrolik makaslı platform, çekilebilir ve kendinden yürüyüşlü eklemli teleskobik platform ve çekilebilir teleskobik platform üretimi yapılan fabrika 2013 yılında kapasitesini büyüterek yeni yerine geçmişti.

UZER MAKİNA

Lastik pişirme kalıpları ve parçaları yapan fabrikalardan biri olan Uzer Makina'da ise krize dair hiçbir değişiklik yok. Aksine zamlar ve yeni personel alımları gerçekleşti. Yurt dışından ürün alıp işleyerek yurt dışına yine dolar ile sattığı için yurt içi tüm tedarik kalemleri aynı kalırken, buna işçi maaşları dahil yurt dışından gelen ödemeler dolara bağlı olarak artış gösterdi. Bu durumda fabrika daha çok nakit akışı yakaladı ama giderleri sabit kaldı. Yani kârları yükseldi. Yurt dışından gelenlerde ise satılma garantili çelik alındığı için hiçbir değişiklik olmadı. Yani kriz patrona yaradı.

YÜCEL BORU

Çıkışlar açılacak denilerek içeride huzursuzluk yayılıyor. Üretimin azalmış olması ve işten çıkartılma korkusu işçilerin

üzerinde baskı yaratıyor. Bu koşullarda tazminatı alacak olmak işçilere bir lütfü gibi sunuluyor.

FERRO DÖKÜM

Ağırlıklı olarak ihracat çalışması ve yurtdışı siparişlerinde bir değişiklik olmamasına rağmen krizin etkileri burada da hissediliyor. Hafta içi ve hafta sonu mesailerin kalktığı fabrikada mesai servisleri de kaldırıldı. Yurt içine siparişlerde azalma olan fabrikada işten çıkarmalar gündemde.

ÇAYIROVA ARÇELİK

Fabrikada çıkışların olacağı söylentisi ile korku yayılıyor. Performans düşüklüğü bahane edilerek 6-7 kişi çıkartılmış durumda. Kasım sonuna kadar %5 küçülme talimatı alınmış Koç Holding'den. 200-300 kişinin çıkartılacağı söyleniyor. Satışların %20'nin üzerinde azaldığı bahane ediliyor. Devletin ÖTV-KDV indirimlerinin satışlarda çok fazla etkisinin olmadığı söyleniyor. İşten çıkarmaların yanı sıra vardiyaların da azaltılacağı söyleniyor.

AUTOLİV

Fabrikada düzenli aralıklarla çıkışlar var. Fazla rapor aldığı ve performans düşüklüğü gerekçesi ile hamile bir kadın işçi işten atıldı. Her hafta 10-15 işçi çıkartılıyor. Ekim ayında en az 30 kişi çıkartıldı. 80 işçinin daha çıkartılacağı söyleniyor. Fabrikada şu an sıkıyönetim uygulanıyor. sürekli olarak işçilerin açıkları aranıyor, tutanak tutuluyor. Baskı ile işçiler korkutuluyor.

ZF

Yurt dışı ağırlıklı çalıştığı için ZF patronunun krizden etkilenmediği, üretimde düşüş olmadığı söyleniyor. Ancak bütün fabrikalarda olduğu gibi işçilerin ücretlerine zam yapılmadığı koşullarda işçiler krizi derinden yaşamakta. Yurt dışı ağırlıklı çalışan bütün firmalarda olduğu gibi döviz kurlarındaki yükseliş ile döviz bazında düşen işçi ücretleri patronlar için krizi fırsata çeviriyor. ZF'de yaşanan da tam olarak budur diyebiliriz. Ayrıca

Beyaz yakaya %10 zam yapılmış olması işçileri hepten rahatsız etmekte. Eylül'de sözleşme gereği enflasyon zammı alan işçiler için bu zam bütün temel ihtiyaçlara yapılan fahiş zamlar yanında hiçbir şey ifade etmemektedir.

KROMAN

İhracat ağırlıklı çalışılıyor olmasından kaynaklı krizin etkisinin olmadığı söylenirse de Ekim ayında 15 işçi çıkartılmış durumda.

ANADOLU ISUZU

Anadolu ISUZU'da da talebin azalmasından kaynaklı daralma ve ücretsiz izinler gündemde.

TÜRK TRAKTÖR-ERENLER

Bir Koç sermayesi ve MESS üyesi olan Türk Traktör fabrikasında haftalık çalışma günü bir gün düşürüldü. İşten çıkartmalar haftalık şekilde gerçekleşiyor. Türk Traktör her hafta Cuma günleri işçileri çıkartıyor. Temmuz ayından bu yana belli periyotlarla işçi çıkaran fabrika 4 ayda 104 işçinin işine son verdi.

İşten atmaların çoğalması ve bölge halkı tarafından bir tepkiye neden olması sonucu yerel gazeteler işten çıkartmaların haberini yaptı. Bu aşamada devreye giren Türk Metal işten çıkanların gönüllü olduğunu iddia etti ve Türk Traktör'ün suçunu gizlemeye çalıştı. Fakat işçiler ve bölge halkı kimin suçlu, kimin haklı olduğunu biliyor.

YAZAKİ-KUZULUK

Sömürünün adlarından biri haline gelen Yazaki fabrikası da kriz ve artan döviz kurundan etkilenen fabrikalar arasında. Fabrikada belli dönemler günlük duruşlar gerçekleşiyor. Ancak bu duruşlar diğer fabrikalardaki kadar büyümedi.

Fabrika genelinde ise işten atmalar var. Ancak yapılan işten çıkartmalar tekil tekil gerçekleşiyor. Bu şekilde toplu kıyım yapılmadığına dair bir görüntü yaratılıyor. Ancak işten atmalar toplu olarak ele alındığında bir kıyım olduğu anlaşılıyor.

Aygaz'da işten atmaya karşı direniş

Aygaz'da geçtiğimiz haftalarda işten atılan Sinan Duman 19 Kasım'da direnişe başladı. Yeri değiştirilerek amirleri tarafından baskıya maruz kalan işçi, küfürlü konuştuğu öne sürülüp Türk Metal'in ayarladığı 5 şahide dayanarak disiplin kurulu kararı ile tazminatsız işten atılmıştı.

Sorunun çözüleceği vaadiyle bir süre bekleyen Duman, bunun oyalama olduğunu fark etmesiyle direnişe geçti.

19 Kasım Pazartesi günü servis girişinde hazırladığı "Patron-sendika işbirliğiyle tazminatsız işten atıldım" ve "Kıdem tazminatımı gasp ettirmem! Emgimin karşılığını istiyorum!" dövizleriyle fabrika önüne gelen Duman'a, daha önce işten atılan ve direnişe geçen Çağdaş Çınar da desteğe geldi.

Direnişin başlamasıyla Türk Metal temsilcileri gelerek, işten çıkartılmada parmakları yokmuş gibi Duman'ı sahiplendiklerini söylediler. Çınar'ın "Böyle sahiplenme olmaz, benim de Sinan'ın da,

diğer işçilerin de hakkını savunduğunuz diğer işçilerin de hakkını savunduğunuz yok" sözlerine sessiz kaldılar.

Türk Metal temsilcileri, kendilerinin Çınar'ı tehdit etmelerini de yalanlayarak, çıkan haberlerin yalan olduğunu iddia ettiler. Ancak Çınar'ın gerçekleri bir kez daha yüzlerine vurmaları sonucu fabrikaya geri döndüler.

Aygaz müdürü ise "Burası Aygaz'a ait özel mülkiyet" diyerek fabrika önünde beklenilmesini engellemeye çalıştı. Servislerin giriş çıkışı da tamamlandıktan sonra yolun karşısına geçilerek direnişe devam edildi.

Türk Metal çetesi akrabalık ilişkilerini kullanarak Duman'a baskı uygulamaya çalıştı. Çınar'ın orada oluşu üzerinden provokasyon yaratıp, Çınar'ın "terörist" olduğunu, MİB'li olduğunu söyleyerek Duman'ı engellemeye çalıştılar. Ancak çabaları karşılık bulmadı.

TÜRK METAL'DEN SALDIRI

Sinan Duman tazminat talebiyle direnişini 20 Kasım'da da devam ettirirken direnişin 3. gününde Çağdaş Çınar ve Metal İşçileri Birliği (MİB) direnişe ziyaret gerçekleştirirken, destekçiler Türk Metal çetesinin saldırısıyla karşılaştı.

Direnişçi Duman ve destekçileri fabrikada servislere binen işçileri sloganlarla karşılarken, Türk Metal çetesi eli sopalı kalabalık bir grupla saldırı gerçekleştirdi. Direnişçi Duman'dan daha çok Çağdaş Çınar ve MİB'lilere yönelen saldırı ve linç girişimi, anladıkları dilden cevap verilerek boşa düşürüldü. Saldırı sonrasında direnişçi Sinan Duman tekrar fabrika önüne döndü.

Aygaz işçileri, Türk Metal çetesinin "Çağdaş'ın kemiklerini kırın" diye talimat verdiğini bildirdi. Saldırı girişimleri boşa düşen çetecilerin darp raporu aldığı kaydedildi.

10 Aralık'ta İZBAN'da grev başlıyor

Türk-İş'e bağlı Demiryol-İş sendikası ile İZBAN Genel Müdürlüğü arasında yürütülen TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamamasının ardından, 13 Kasım'da grev ilanı asılmıştı. Demiryol-İş sendikası, grevin 10 Aralık'ta başlayacağını duyurdu.

Demiryol-İş İzmir Şube Başkanı Hüseyin Ervüz, sözleşmenin, İzmir Büyükşehir Belediye işçilerini yakından ilgilendirdiğini belirterek, "Ülkenin içindeki ekonomik durum belediye işçilerini de etkiliyor. Sözleşme geçen sene yapılmış olsa zaten bu seneki enflasyon oranından faydalanacaktır. Aziz Kocaoğlu, 'İzmir'i kilitleyin' diyor. İZBAN işçisinin maaşı ortadayken bu orana imza atmak mümkün değil. Bütün belediye birimlerinde ilave tediye ve sürüş gibi çeşitli tazminat hakları var. İzmir kamuoyunda İZBAN işçilerinin 7 bin TL maaş aldığına dair yalan bilgiler yayılıyor" dedi.

İZBAN'ın çalışanları enflasyon karşısında koruyacak bir teklif sunmadığını belirten Ervüz, "Bu teklifi kabul etmemiz mümkün değil. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da gereken ne varsa yapmaktan vazgeçmeyeceğiz. Bu ücretlere rıza göstermeyeceğiz. Geçinebilmek bir maaş almak için grev yapmaya zorlanıyoruz. 10 Aralık'ta greve başlayacağız" diye konuştu.

TARİŞ'te direniş üçüncü haftasında

TARİŞ işçileri fabrika önünde işe geri dönmek için başlattıkları direnişlerini üçüncü haftasında sürdürüyor.

İzmir Çiğli'de bulunan TARİŞ Zeytin ve Zeytinyağı fabrikasında DISK'e bağlı Gıda-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan 7 işçi işe geri dönme talebiyle fabrika önünde direnişe başlamışlardı. Direniş iki haftayı geride bıraktı.

Fabrika içerisindeki arkadaşlarının desteğini aldıklarını ifade eden direnişçi işçiler direnişleriyle dayanışma gösterilmesi çağrısı yaptılar.

Öte yandan, Tayaş'ta sendikalaşan işçilere yönelik işten atma saldırısı olduğunu belirten Gıda-İş sendikası ve direnişçi işçiler, işçilerle dayanışma içinde haklarını kazanacaklarını ifade ettiler.

Metal fabrikalarında işçi kıyımları sürüyor

Kapitalistler kendi yarattıkları krizin faturasını işçi ve emekçilere yükleyerek krizden çıkmaya çalışıyor. Metal iş kolunda da durum farklı değil.

Edinilen bilgiye göre Adapazarı'nda bulunan TKG Otomotiv'de 20 işçi işten çıkarıldı. TKG Otomotiv son yıllarda olağanüstü şekilde büyüyerek otomotiv sektöründeki yan sanayi firmaları arasında ilk sıralara kadar yükselmişti. İstanbul Halkalı'da bulunan Borusan

fabrikasında ise 1 işçinin işten çıkarıldığı bilgisi alındı.

Whirlpool fabrikası ise krizi gerekçe göstererek daralmaya gideceğini ve işçi kıyımını devreye koyacağını duyurdu.

Şirket tarafından yapılan yazılı açıklamada işten ayrılanlara "teşvik" uygulanacağı belirtilirken; "İşçilerimizden gelen birikmiş haklarını alarak ayrılma talepleri de nazara alınmak suretiyle şirketimiz, Manisa Buzdolabı Fabrikası ve Manisa

Çamaşır Makinası Fabrikası işyerlerinde, içerisinde bulunan olumsuz süreç mahsus olması ve bir iş yeri uygulaması olarak kabul görmemesi şartıyla gönüllü işten ayrılmaya teşvik uygulaması yapılmasına karar vermiştir" denildi.

2015 yılında Whirlpool patronunun üretimi İtalya'ya taşımaya planladığı ve bunun için de bini aşkın işçiyi çıkaracağı basına yansımıştı.

Sermayeye hizmet eden, işçiye düşman iktidar

AKP iktidarı Türkiye kapitalizminin derinleşen krizine çare arayışında sermayenin çıkarlarını gözetiyor. "Türkiye için", "toplum için" diye sunulsa da, atılan adımlar ve yeni hedefler sermayeye hizmet amacıyla ve dolaysız olarak sermayenin talep/beklentileri doğrultusunda şekilleniyor. Zira son günlerde "olumlu" görüntüler verilmeye çalışılsa da, işçi sınıfı ve emekçileri vuran hayat pahalılığı, işsizlik ve yeni işçi kısımları daha da yakıcı ve yaygın bir hal alıyor.

Bununla birlikte, sermayedarlar gidişata dair AKP şefleriyle dolaysız ortaklıklarını ve iktidara güvenlerini açıklamayı sürdürüyor. Kendi çıkarları için yapılanları, AKP şefleriyle benzer şekilde "Türkiye için", "istihdam için" vb. safasatlarla dilendiren para babaları; krizi fırsata çevirmeye çalıştıkları, faturayı işçi sınıfına ve emekçilere kesmeyi amaçladıkları gerçeğinin üzerini örtüyor.

"HEPİMİZ TÜRKİYE İÇİN VARIZ"

YALANI

AKP'nin kendilerine sunduğu hizmeti itiraf eden sermayedarların son örneği de Türkiye Varlık Fonu yönetimine atanan, TOBB Başkanı Rifat Hisarcıkıoğlu oldu. Kriz karşısında finans ve reel sektör olarak işbirliklerini ve ortaklıklarını pekiştirmeye çalışan sermayedarların Kayseri'deki toplantısında konuşan Hisarcıkıoğlu da "Hepimiz Türkiye için varız" yalanını sürdürerek AKP iktidarının kendileri için yaptıklarını övdü. Sermaye sözcüsünün "Yapılanlar piyasaya moral veriyor" sözleri bu yalanı açıkça ifşa etti. "Son dönemde ekonomide olumlu gelişmeler var. Ancak, ekonomideki canlanma henüz istediğimiz noktada değil" diyen Hisarcıkıoğlu hükümete önerilerini ilettiklerini söyleyerek atılan adımları şöyle anlattı:

"Odalarımız ve borsalarımızdan gelen

ve bizim de hükümete ilettiğimiz 4 sektördeki vergi indirimleri hayata geçti. Hükümetimiz böylece ilk adımı attı. Sonrasında kısa çalışma ödeneği aktif hale getirildi. Dün de ödeme sıkıntısına düşen, düzgün mükelleflerin SGK borçlarının 60 ay vadelenirilmesi sağlandı. Tüm bu önlemler piyasaya moral veriyor, ticareti destekliyor."

SIRADA KIDEM TAZMİNATI HAKKININ GASPI VAR

Krizi fırsata çevirerek işçi sınıfının haklarını daha fazla gasp etme peşindeki sermaye iktidarının yeni yıl hedeflerinin başında da kıdem tazminatı hakkının fona devredilerek sermayeye sunulması geliyor. "İşçilerin çoğunluğu tazminatını alamıyor" demagojisiyle gündemde tutulan saldırının esas amacını, sermayenin kaynak ihtiyacını gidermek oluşturuyor. Bu gerçeği sermayedarlar sürekli dile getirmekten imtina etmezken, yeni uygulama da gerek AKP'nin yandaş sendikaları, gerekse basını aracılığıyla güzellemelerle sunulmaya başlandı.

Son olarak *Hürriyet* gazetesinde konuyu köşesine taşıyan Ahmet Karabıyık

yeni düzenlemeye dair "olası değişiklikleri" ele aldı. Bugüne kadar basına yansıyan güzellemelere de yer verilen yazıda asgari ücret üzerinden fona aktarılacak paya dair şu ifadeler kullanıldı:

"Her ay her çalışani için tazminat fonuna, brüt ücretin yüzde 5.83'ünü yatırmak zorunda olacak. Çalışanlara her bir çalışma yılı için, 21 günlük ücreti kadar tazminat ödenebilmesi için, çalışılan her ayda ücretin yüzde 5.83'ünün fona yatırılması gerekir. Bir aylık ücret tutarında tazminat hesabı söz konusu olduğunda ise ücretin yüzde 8.33'ünün her ay fona yatırılması gerekir. (Asgari ücret örneği üzerinden; güncelde yüzde 8.33'ü, 169 liralık, yüzde 5.83'ü ise 118 liralık fon kesintisi yapılacağı anlamına geliyor.)"

Hali hazırda asgari ücret üzerinden işçinin tazminatı için yıllık 2014 lira ayrılırken, gündemdeki düzenlemeyle birlikte bunun 1410 liraya düşmesinin hesaplandığı belirtiliyor. Düzenlemeye göre işçilerin fondaki haklarını nasıl alacağını belirsiz olduğu ifade edilirken, bu noktada da AKP iktidarının sermayenin dileğini yerine getirmeyi amaçlaması tartışmaya götürmüyor.

"Eşim işçiler ölmesin dediği için tutuklu!"

3. havalimanı inşaatında kölelik koşullarına karşı çıkan inşaat işçilerine destek olduğu için tutuklanan DİSK'e bağlı Devrimci Yapı İşçileri Sendikası (Dev Yapı-İş) Genel Başkanı Özgür Karabulut'un eşi Ayla Karabulut ile konuştuk.

5 Ekim'den bu yana tutuklu olan eşinin Silivri hapisanesinde tek başına ve tecrit koşullarında tutulduğunu belirten Ayla Karabulut, 4,5 yaşında bir kızlarının yanı sıra 8 aylık hamile olduğunu, bu sürecin kendileri için zor geçtiğini ifade etti. Bu nedenle ani duygu değişiklikleriyle karşılaştığını aktaran Ayla Karabulut, eşinin mücadelesini her zaman desteklediğini belirterek şunları söyledi: "Çünkü kendisi, 'oradaki insanlar, işçiler çalışırken ölmesin' dediği için şu an tutuklu. 'İşçiler yalnızca öldüğünde haber yapılıyor ve inşaat işçisinin sesi yalnızca öldüğünde duyuluyor' dediği için şu an tutuklu. Yine çıktığında da insanlar ölmesin demeye devam edecektir."

"İnsanlar ölmesin" diyerek sözlerini sürdüren Ayla Karabulut, herkesin çalışma hakkı olduğunu ve çalışmanın insani şartlarda ve çalışmanın karşılığını alarak olması gerektiğine dikkat çekti. Ayla Karabulut sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu sistemin çok da zorlanarak yapacağı bir şey değil aslında ama kâr hırsı o kadar çok gözlerini bürümüş durumdaki bu sebeple oradaki çalışan insanların, işçilerin hakları gasp edilmiş, anayasal, en temel hakları bile verilmemiş ve bir sendika yöneticisi 'Bu insanlar bunu hak etmiyor. Çalışırken ölmek istemiyoruz' dediği için şu an tutuklu."

5 Ekim'den bu yana tutuklu bulunan eşinin 5 Aralık'ta davasının görüleceğini hatırlatan Ayla Karabulut, dayanışma çağrısında bulunarak sözlerini şöyle sonlandırdı: "Dayanışmada bulunan ve bu zamana kadar bizlerle dayanışan, aynı zamanda diğer tutuklu aileleriyle, inşaat işçileriyle dayanışan bütün herkese teşekkür ediyorum. Dayanışmanın büyütülmesi anlamında da çağrıda bulunuyorum. 5 Aralık'ta mahkemesi var. Katılabilecek herkesi mahkemeye çağırıyorum. Çünkü hiçbir işçi hakkını istediği için en kötü koşullarda tutuklanamaz. Hiçbir sendikacı bu şekilde tutuklanıp özgürlüğünden mahrum edilemez. Bunlara karşı çıkmak için de herkesi dayanışmaya davet ediyorum."

Asil Çelik'te iş cinayeti

Bursa Orhangazi'de bulunan Asil Çelik fabrikasında bir işçi iş cinayeti sonucu yaşamını yitirdi.

18 Kasım'da öğle saatlerinde yaşanan olayda Ali Gültekin isimli işçi Orta Kesit Hattane bölümünde çalıştığı esnada malzeme taşıyan bir aparatın çarpmasıyla

hat çukuruna düştü.

Diğer işçilerin fark etmesi üzerine Gültekin'e fabrikanın sağlık ekipleri müdahale ettikten sonra Gemlik Devlet Hastanesi'ne kaldırdı.

Ancak genç işçi müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Proletaryanın büyük öğretmeni Engels 198 yaşında...

Bilimsel sosyalizm

“Marx ve Engels’in büyük tarihsel hizmeti, kapitalizmin çöküşünü ve artık insanın insan tarafından sömürülmeyeceği komünizme geçişin kaçınılmazlığını bilimsel tahlille kanıtlamalarıdır.

“Marx ve Engels’in büyük tarihsel hizmeti, bütün ülkelerin proleterlerine, rollerini, görevlerini, uğraşlarını; sermayeye karşı devrimci savaşta ilk başkaldıran olmayı ve bu savaşımında bütün çalışanları ve sömürülenleri etraflarında birleştirmeyi göstermeleridir.”

Lenin

İşçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesinin ve zaferinin bilimsel temel taşlarını ilk koyan, bilimsel sosyalizmi kuran iki büyük devrimci düşünürden birisi Friedrich Engels’tir. (1820-1895). Onun ve Marks’ın içinde yetiştikleri tarihi dönem, Batı Avrupa burjuvazisinin feodalizmi yıkarak kazandığı ilerici niteliğini yitirmeye ve proletaryanın, yeni devrimci sınıfın büyüdüğü ve toplumsal olaylarda yerini almaya başladığı dönemdir. Engels daha yirmili yaşlarındayken, o sıralarda tanıştığı Marks ile beraber proletaryanın mücadelesine katıldı ve ona bilimsel bir yön vermek için insan bilgisinin hemen her dalında çalışmalara başladı. Toplum bilimleri olan felsefe, politik ekonomi, siyasi ve askeri tarih, antropoloji ve doğa bilimleri olan fizik, kimya, astronomi, biyoloji, Engels’in derinlemesine incelediği konulardır. Marks ve Engels, bütün bilimlerin işçi ve emekçi sınıfların hizmetine sunulması gerektiğini 40 yıl süren beraber çalışmalarında daima göz önünde tuttular, çünkü onlar ancak özgür emeğin gerçek bilimsel ürünler verebileceğini ve ancak emeğin özgürlüğü için uygulanan bilimin gerçek değerini kazanabileceğini kavramışlardı. Bu uğurda birçok eserler verdiler ve çoğunu beraber yazdılar. Aynı ayrı kaleme aldıkları konular üzerinde de sürekli fikir alışverişleriyle tespit ettikleri ilkelere hareket ettiler.

Marks ve Engels’in modern toplumda sınıfların durumu ve sınıf mücadeleleri konusundaki tahlil ve tespitleri hakkında Lenin, *“Friedrich Engels”* başlıklı yazısında şunları söyler: *“İşçi sınıfının ve onun taleplerinin mevcut ekonomik sistemin zorunlu bir sonucu olduğunu ilk gösteren*

Marks ve Engels’tir; bu sistem, burjuvaziyle beraber proletaryayı da önüne geçilmezcesine yaratır ve örgütler. İnsanlığı ezen kötülüklerden onu kurtaracak olanın asil fikirli kişilerin iyi niyetli çabaları değil, örgütlü proletaryanın sınıf mücadelesi olduğunu gösterdiler.”

Kapitalist toplumun temelleri ancak proletaryanın bilinçli mücadelesiyle yıkılabilir. Burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişki kavranmadıkça özgürlük talepleri hedefe uygun siyasi sonuçlar doğuramaz ve bu talepler toplumsal bir kuvvet haline gelemezlerdi. Toplumsal kuvvet olmak, sömürden kurtuluş için savaşılmaya hazır duruma gelmektir. Engels işçi sınıfının yeni bir toplum düzeni kurma imkanını ve gücünü henüz 22 yaşındayken kazandığı tecrübeler ve edindiği bilgilerle bilimsel olarak göstermeye başlamıştır. 1842’de İngiltere’nin sanayi merkezi olan Manchester’a yerleşen babasının ortak olduğu ticaret firmasında çalışırken işçilerin sefalet içindeki hayatlarını gözlemledi ve onların ekonomik durumu hakkında bütün yayınları, belgeleri inceledi. Üç yıllık çalışmasından sonra *“İngiltere’de Emekçi Sınıfların Durumu”* eserini yayın-

ladı. Bu eser işçiler üzerine yapılan önceki çalışmalardan öze farklıydı, önceki “iyi niyetli” düşünürler toplumu devrimle değiştirmeyi anlamadıkları ve buna inanmadıkları için proletaryanın kurtuluş yolunu göremiyorlar, kurtuluşu hayallerinde kurdukları “mükemmel toplumlar-da” (ütopyalarda) arıyorlar, böylece birer yarı-aydın olarak kişisel niyetlerini tatmin ediyorlardı. Kimileri de proletaryaya yardım etmek gerektiğini soyluyordu. Oysa, *“Proletaryanın sadece acı çeken bir sınıf olmadığını gerçekte proletaryayı karşı konmazcasına ileriye doğru iten ve nihai kurtuluşu için savaşılmaya zorlayan durumun, haysiyeti çiğnenmiş kendi ekonomik durumu olduğunu ilk söyleyen Engels’tir.”* (Lenin)

Proletaryanın mücadelesinin, üretim araçları üzerinde kapitalist özel mülkiyetin lağvına ve bunun yerine toplumsal mülkiyetin geçirilişine kadar devam edeceğini, sınıfsız toplumu ancak işçi sınıfının kurabileceğini, “tarihin çarkının” bu yönde döndüğünü tespit eden Engels ve Marks, Alman Komünist Cemiyeti’nin önerisiyle bütün dünya işçilerini birleşmeye çağıran *“Komünist Manifesto”*yu yazdılar (1848). Aynı yıl önce Fransa’da

başlayan sonra Batı Avrupa’yı saran devrimler sürecinde proletaryayı örgütlemeye çalıştılar. Fakat organik bağları henüz zayıf ve sınıf bilinci henüz eksik olan devrimci güçler, gerici güçleri karşısında yenilgiye uğradılar. Marks Prusya’dan sürgün edildi. Silahlı halk ayaklanmalarına üç yerde katılan Engels sonunda Londra’ya geçti. İki arkadaş orada buluştular ve çalışmalarına devam ettiler. Marks kapitalist ekonominin tahliline girişti ve *“Kapital”*’i yazmaya başladı. Engels emekçilere doğrudan hitap eden bir dizi kitapla felsefi ve bilimsel sorunları diyalektik ve materyalist tarzda işledi. Proletaryanın dünya görüşü olarak sistemleştirdi.

Marks 1864’te **“Uluslararası İşçi Birliği”**’ni kurdu. Engels birliğin çalışmalarında ve yönetiminde aktif rol aldı. On yıl içinde işçi sınıfı hareketi güçlendi ve güçlendikçe Marksizm yayıldı. Marks’ın ölümünden sonra Engels Avrupa sosyalistlerinin önderi olarak 12 yıl daha devrim davasına hizmet etti.

Engels’in felsefi çalışmalarının başlıca ürünleri, *“Anti-Dühring”* (1877-78), *“Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu”* (1888) ve 1870’lerde kaleme aldığı, ancak ölümünden çok sonra yayınlanan *“Doğanın Diyalektiği”*’dir.

Birincisinde, Alman sosyalist çevrelerinde Marks’a saldırılarıyla “sosyalist kariyer” yapmaya çalışan Dühring eleştirilir. Öyle bir eleştiri ki Dühring bir daha ses çıkaramaz olmuş, Engels’in kitabı defalarca basılmış ve sosyalizm tarihinde oportünistler ilk darbeyi bizzat Engels’ten yemişlerdir. Bu kitap sadece Marksizm düşmanlarına karşı bir polemik değil, diyalektik ve tarihi materyalizm yasalarının, Marksist politik ekonomi teorisinin ana hatlarının ve geleceğin toplumunun temel özelliklerinin anlatıldığı bir kitaptır. Doğadaki ve toplumdaki hareketi yöneten ve belirleyen üç yasa, üç temel ilke vardır. 1- Hareketin, gelişmenin ve gelişmenin karşıt güçlerin mücadelesiyle meydana gelmesi (çelişki yasası). Doğada etki ve tepki, toplumda sınıf mücadelesi gibi. 2- Nicelik bakımından çoğalmanın ya da azalmanın bir

in "İkinci Keman"ı

noktada birdenbire (sıçramayla) yeni bir duruma dönüşüp yeni niteliklere sahip olması (niceliğin niteliğe dönüşümü ya-sası). Doğada suyun sıfır derecede buza 100 derecede buhara dönüşmesi; toplumda: Kitlelerin örgütlü birikiminin devrimle patlaması gibi. 3- Her gelişme sürecinde eski durumun (eski niteliklerin) inkâr edilmesi ve aynı zamanda olumlu yanları korunarak bir üst düzeyde yenilenmesi. Doğada: Maymundan insana geçişte sadece tutan ve tutunan elin evrimle inkar edilerek alet yapma becerisi kazanması, hayvani üretimin insani üretime dönüşmesi, genel olarak canlılarda elin fonksiyonunun bir üst düzeyde tekrarı; makina yapımı ile el emeğinin hem inkarı, hem de üst düzeyde yenilenmesi gibi. Toplumda ilkel komünal toplumda var olan toplumsal mülkiyetin, sosyalist üretimde üst düzeyde, bilinçli yenilenmesi, sömürü toplumlarına has devlet mekanizmasının inkarı ve aynı zamanda toplum hayatının olumlanması, kültür mirasının olumlu yanlarının devralınıp yeniden değerlendirilmesi, gibi.

Engels'in "Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu" kitabı, bir yandan devrimci diyalektik olan ama materyalist olmayan Hegelci felsefeyle, diğer yandan materyalist olan ama devrimci olmayan Feuerbach'ın soyut insan felsefesiyle hesaplaşmadır. Bu hesaplaşmada Engels daima bilimlerdeki yeni buluşlardan yararlandı. Enerjinin değişik biçimlere dönüşümünün keşfi, hücrenin canlılığın temel yapı birimi olarak anlaşılması ve Darwin'in evrim teorisi çığır açan buluşlardı ve felsefe onlarla uyumlu olarak en genel kavramlarına -madde, hareket, süreç vb.- yeni içerikler kazandırmalıydı. Bu da kendi başına bir iş olarak görülmemeli, toplumsal hayatta ve doğru siyasetle birleştirilmeliydi. Klasik Alman Felsefesi Feuerbach'da dinin eleştirisiyle kapanmıştı. Bu yeterli değildi, çünkü din de her zaman siyasetlerin aracı olmuş ve belli çıkarlar yönünde işlenmişti. Materyalist tarih anlayışlı toplum tarihini baştan sona yeniden yazarak ideolojik üst yapıların açıklanmasını maddi alt yapıya oturtmalıydı. Böylece, kendi başına olup bitiyormuş ve sebebi biline-

40
EKİM
Sayı: 14

Doğumunun 168. yıldönümü:

BİLİMSEL SOSYALİZMİN
KURUCULARINDAN:

FRIEDRICH
ENGELS

U. Zafer

28.11.1820 - 5.8.1895

İşçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesinin ve zaferinin bilimsel temel taşlarını ilk koyan, bilimsel sosyalizmi kuran iki büyük devrimci düşünürden birisi Friedrich Engels'tir. (1820-1895). Onun ve Marks'ın içinde yetiştikleri tarihi dönem, Batı Avrupa burjuvazisinin feodalizmi yıkarak kazandığı ileri-cil niteliğini yitirmeye ve proletaryanın, yeni devrimci sınıfın büyüdüğü ve toplumsal olaylarda yerini almaya başladığı dönemdir. Engels daha 25 yaşlarında-yken, o suralarda tanıştığı Marks ile beraber proletaryanın mücadelesine katıldı ve ona bilimsel bir yön vermek için insan bilgisinin hemen her dalında çalışmalara başladı. Toplum bilimleri olan felsefe, politik ekonomi, siyasi ve askeri tarih, antropoloji ve doğa bilimleri olan fizik, kimya, astronomi, biyoloji Engels'in derinlemesine incelediği konulardır. Marks ve Engels bütün bilimlerin işçi ve emekçi sınıfların hizmetine sunulması gerektiğini 40 yıl süren beraber çalışmalarında daima gözönünde tuttular, çünkü onlar ancak özgür emeğin gerçek bilimsel ürünler verebileceğini ve ancak emeğin özgürlüğü için uygulanan bilimin gerçek değerini kazanabileceğini kavramışlardı. Bu uğurda bir çok eserler verdiler ve çoğunu beraber yazdılar. Aynı ayrı kaleme aldıkları konular üzerinde de sürekli fikir alışverişleriyle tespit ettikleri ilkelere hareket ettiler.

Marks ve Engels'in modern toplumda sınıfların durumu ve sınıf mücadeleleri konusundaki tahlil ve tespitlerini Lenin "Friedrich Engels" başlıklı yazısında şöyle anlatıyor:

"İşçi sınıfının ve onun taleplerinin mevcut ekonomik sistemin zorunlu bir sonucu olduğunu ilk gösteren Marks ve Engels'tir; bu sistem, burjuvaziyle beraber proletaryaya da önüne geçilemezcesine

mez gibi görünen şeyleri de bağli oldukları yasalar açıklanmış oldu.

Doğanın Diyalektiği'nde Engels, diyalektik materyalizmin ilkelerini doğa bilimlerinden verilerle kanıtlar. Bu eser kaba materyalizmin inkârı, eleştirilmesi ve aşılması, materyalizmin diyalektikle birleştirilerek üst düzeyde korunmasıdır. Kaba materyalizm tek yanlı olduğundan metafizik özellikler taşıyordu. Örneğin, insan beyninin de maddi bir yapı olduğunu kavriyor ama maddeye karşı gelişen düşüncenin, bilincin özelliklerini kavrayamıyordu. Bu durumda insanın doğaya hâkim olmasından, dünyayı değiştirmesinden söz edilemezdi. Hegel, dünyayı ve toplumu temelde değişmez olarak gören metafizik felsefeye karşı her şeyi var

olduğunu gösterdiler."

Kapitalist toplumun temelleri ancak proletaryanın bilinçli mücadelesiyle yıkılabilir. Burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişki kavranmadıkça özgürlük talepleri hedefe uygun siyasi sonuçlar doğuramaz ve bu talepler toplumsal bir kuvvet haline gelemezlerdi. Toplumsal kuvvet olmak sömürden kurtuluş için savaşılmaya hazır duruma gelmek-tir. Engels işçi sınıfının yeni bir toplum düzeni kurma imkanını ve gücünü henüz 22 yaşındayken kazandığı tecrübeler ve edindiği bilgilerle bilimsel olarak göstermeye başlamıştır. 1842'de İngiltere'nin sanayi merkezi olan Manchester'a yerleşen babasının ortak olduğu ticaret firmasında çalışırken işçilerin sefalet içindeki hayatlarını gözlemledi ve onların ekonomik durumu hakkında bütün yayınları, belgeleri inceledi. Üç yıllık çalışmasından sonra "İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu" eserini yayınladı. Bu eser işçiler üzerine yapılan önceki çalışmalardan öze farklıydı. Önceki "iyi niyetli" düşünürler toplum devrimle değiştirmeyi anlamadıkları ve buna inanmadıkları için proletaryanın kurtuluş yolunu görmüyorlar, kurtuluşu hayallerinde kurdukları "mükemmel toplumlarda" (ütopyalarda) arıyorlar, böylece birer yarı-aydın olarak kişisel niyetlerini tatmin ediyorlardı. Kimileri de proletaryanın yardım etmek gerektiğini ösu-

oluşu ve yok oluşu içinde inceleyen diyalektik felsefeyi sistemleştirmişti. Ama bu sistem maddeyi, maddenin hareket biçimlerini değil, külli bir ruhu her şeye hâkim bir fikri ilke olarak kabul ediyordu. Hegel bu fikrin nereden geldiğini, nasıl ilerlediğini ve nereye gittiğini açıklamak için tarihi zorluyor, gerçeklerin dışına taşı- rıyordu. Hegel tarihte sürekli ilerleme olduğunu görmüş ve buna "özgürlüğün ilerlemesi" demişti. Fakat bunu maddi, gerçek temellerine oturtmadığından, özgürlüğün ilerlemesinin üretime bağımlılığını aklına getirmemişti. Oysa özgürlük kendi başına değil, kendisine karşıt bir şeyle mücadele ederek ilerler. Bu nedenle Hegel'in diyalektiği kendi özgürlük anlayışını çürütür. Marks ve Engels He-

gel'in baş aşağı yürüttüğü tarihi ayakları üzerine yeniden diktiler, özgürlük, emeğin sömürden özgürleşmesidir, tarihte ilerlemeyi anlamak üretim tarzlarında ilerlemeyi anlamakla mümkündür. Belli toplumsal fikirlerin ancak belli maddi üretim şartlarında doğduklarını ve bunun hep böyle olacağını, tarihi yöneten tarih-üstü bir kuvvetin bulunmadığını gösterdiler.

Engels, materyalist tarih anlayışını, toplum sistemlerinin, devlet biçimlerinin ayrıntılı tahliliyle pekiştirdi. "Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni" başlıklı eserinde ilkel toplumlarda komünal, yani toplu üretim olduğunu, sınıflı toplumlara köleci toplum düzeninin kurulmasıyla geçildiğini açıkladı. Materyalist devlet teorisiyle de burjuvazinin idealist devlet teorisini yıkıyordu. İdealist teori devletin insanla beraber var olduğunu ve hep var olacağını bu nedenle sınıfların da her toplumda her zaman var olacağını savunur. Buna bağlı olarak savaş olgusu "insan doğasına" dayatılır: Bu, görünüşte değişen temelde değişmeyen, olmuş bitmiş bir "insan doğası"dır. Burjuvazi bu teorilerini geliştiren ideologları aracılığıyla yağmacılık düzenini sürdürmek ve haklı çıkarmak amacındadır.

Engels bütün bu önyargıları kökünden sökecek, insanın insanı sömürmediği, insanın yeteneklerinin çarpıtılmadan geliştiği, insanın doğasının gene insan eliyle yeniden yaratıldığı toplumu kuracak komünistlere şunları söyler:

"Üretimi üreticilerin özgür ve eşit birliği temelinde yeniden örgütleyecek olan toplum, bütün devlet mekanizmasını ait olduğu yere koyacaktır: Eski Çağlar Müzesine, çakırığın ve bronz baltanın yanına." (Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni)

Bu metin ilk olarak, Engels'in doğumunun 168. yıldönümü vesilesiyle, Ekim'in Kasım 1988 tarihli 14. sayısında, U. Zafer imzasıyla ve Bilimsel Sosyalizmin Kurucularından: Friedrich Engels başlığıyla yayınlanmıştır. Lenin'in yazının girişindeki sözlerine bu yayın vesilesiyle yer verilmiştir...

Direnişin gücü ve siyonistlerin geri adımı

Gazze'yi hedef alan siyonist saldırıdan birkaç gün önce Katar, Mısır, İsrail, Hamas dörtlüsü arasında bir anlaşma yapıldığı ilan edilmiş, Filistin hareketinin diğer örgütleri anlaşmaya taraf olan İslamcı Hamas'a sert eleştiriler yöneltilmişlerdi. Katar'ın İsrail aracılığıyla transfer ettiği 15 milyon doları alan Hamas, "Asrın Anlaşması" nı kabul etmekle suçlandı. 15 milyon doların memur maaşlarının ödenmesine harcadığı söylene de, Hamas'a yönelen şüpheler ortadan kalkmadı.

Dörtlü anlaşmanın mürekkebi kuru madan, İsrail ordusu bir kez daha Gazze Şeridi'ne saldırdı. Gazze'ye sızan askeri istihbarat uzmanlarından oluşan bir katiller timinin fark edilmesi üzerine başlayan çatışmalar, İsrail ordusunun tank birlikleri ve savaş uçaklarını kullanmasıyla farklı bir boyut kazandı.

Siyonist rejimin bir kez daha Filistin halkının üstüne bomba yağdırması, cinayet işlemek için Gazze'ye sızdırılan ancak suçüstü yakalanan özel birliğin kurtarılmasını amaçlıyordu. İsraili bir yarbay Filistinli direnişçiler tarafından, 7 Filistinli de siyonistler tarafından öldürüldü. Hayatını kaybedenlerden Nur Baraka'nın, El Kassam Tugayları komutanlarından biri olduğu açıklandı.

Vahşette sınır tanımayan İsrail saldırısı, Filistinli direnişçilerin yoğun füze atışıyla karşılandı. Çok reklamı yapılan Demir Kubbe, direnişçilerin attığı 460 füzenin sadece 150'sini yakalayabildi. Filistinli direnişçilerin bu atış gücü, İsrail ordusu, istihbaratı ve hükümet şeflerini şaşırttı.

Kısa süren çatışma, Demir Kubbe efsanesini yerle bir etti. Gazze'ye yakın bölgelerde yaşayan İsraililer 48 saat bo-

yunca sığınaklardan çıkmadı. Ateşkes-ten sonra, "yaşanan güvenlik zafiyeti" nedeniyle Binyamin Netanyahu hükümeti protesto edildi.

IRKÇI-SİYONİST HÜKÜMETİN KRİZİ DERİNLEŞTİ

Netanyahu'nun ardı arkası gelmeyen yolsuzluk-rüşvet skandallarıyla sarsılan siyonist hükümetin siyasi krizi, Gazze saldırısının ardından daha da belirginleşti.

Ateşkesle itiraz eden savunma bakanı Avigdor Lieberman istifa etti. İsrail Evi-miz Partisi şefi ve ırkçı-siyonist koalisyon hükümetinin en azılılarından biri olan Lieberman'ın Netanyahu'yu hedef alan açıklamalar eşliğinde istifa etmesi, erken seçim tartışmalarını gündeme getirdi. Filistin halkına karşı suç işleme konusunda birbirleriyle yarışan siyonist şefler, siyasi çıkarları söz konusu olduğunda ise birbir-

lerinin kirli çamaşırlarını ortaya sermekten geri durmuyorlar.

DİRENİŞ HAREKETİNDE YENİ DÜZEY

İsrail rejiminin beklenmedik bir şekilde ateşkes talep etmesi, Netanyahu'nun seçim hesaplarıyla izah ediliyor. Siyonist şefin böyle hesapları olsa da, esas mesele seçimler değil. İrkçı, dinci, faşist partiler koalisyonunun başını çeken Netanyahu'nun partisinin her halükârda seçimlerde birinci olacağı belirtiliyor. Netanyahu ve işgalci ordusunun üst düzey komutanlarını ateşkesle zorlayan, Filistin direniş hareketinin füzelerle verdiği beklenmedik karşılıktır. Siyonist rejimin Mısır'ın kapısını çalıp ateşkes talep etmesinin asıl nedeni İsrail topraklarına yağın füzelerdir.

İki saat içinde İsrail topraklarına 310 füzenin atılması, Demir Kubbe'nin delik

deşik edilmesi, dengelerin İsrail aleyhine değişmeye başladığını gösteriyor. Kuşkusuz siyonist ordu hava bombardımanlarıyla Gazze'yi istediği gibi bombalayabilir. Yıllardır bunu yapıyor da. Ancak bundan sonra yüzlerce füzenin İsrail'e atılmasını göze almadan saldırıya geçemez. Filistin direniş hareketinde daha etkili ve daha uzun menzilli füzelerin olduğu düşünülüyor.

Temmuz 2006'da Lübnan Hizbullah'ını birkaç günde bitirme hedefiyle başlatılan savaş, 33 gün sonra İsrail'in utanç verici yenilgisiyle sonuçlanmıştı. Bu savaş İsrail ordusunun direniş karşısında ciddi bir zafer kazanma yeteneğinin kalmadığını, "yenilmez ordu" efsanesinin çöktüğünü gözler önüne sermişti. Son gelişmeler ise, İsrail'in kuşatma altındaki Gazze'de bile artık kolay zaferler kazanamayacağını gösterdi.

İrkçı-siyonist rejim, ABD başkanı Donald Trump'ın sınırsız desteği ve Körfez şeyhlerinin İsrail'le geliştirdikleri alçaltıcı işbirliği sayesinde rahat gibi görünüyor. Ancak bu madalyonun sadece bir yüzüdür. Öteki yüzünde ise, giderek güçlenen, askeri yetenekleri artan işgal karşıtı bir direniş var. Verili koşullarda artık ne Trump'ın küstahça desteği ne Körfez şeyhlerinin işbirliği siyonist rejime güvence oluşturabilir. Ortadoğu'da ABD hegemonyasının zayıfladığı bir süreçte, emperyalizmin vurucu gücü olan ırkçı-faşist İsrail devletinin eski güç ve etkisini koruması kolay değil.

Filistin'e saldırılara karşı uluslararası kamuoyuna çağrı

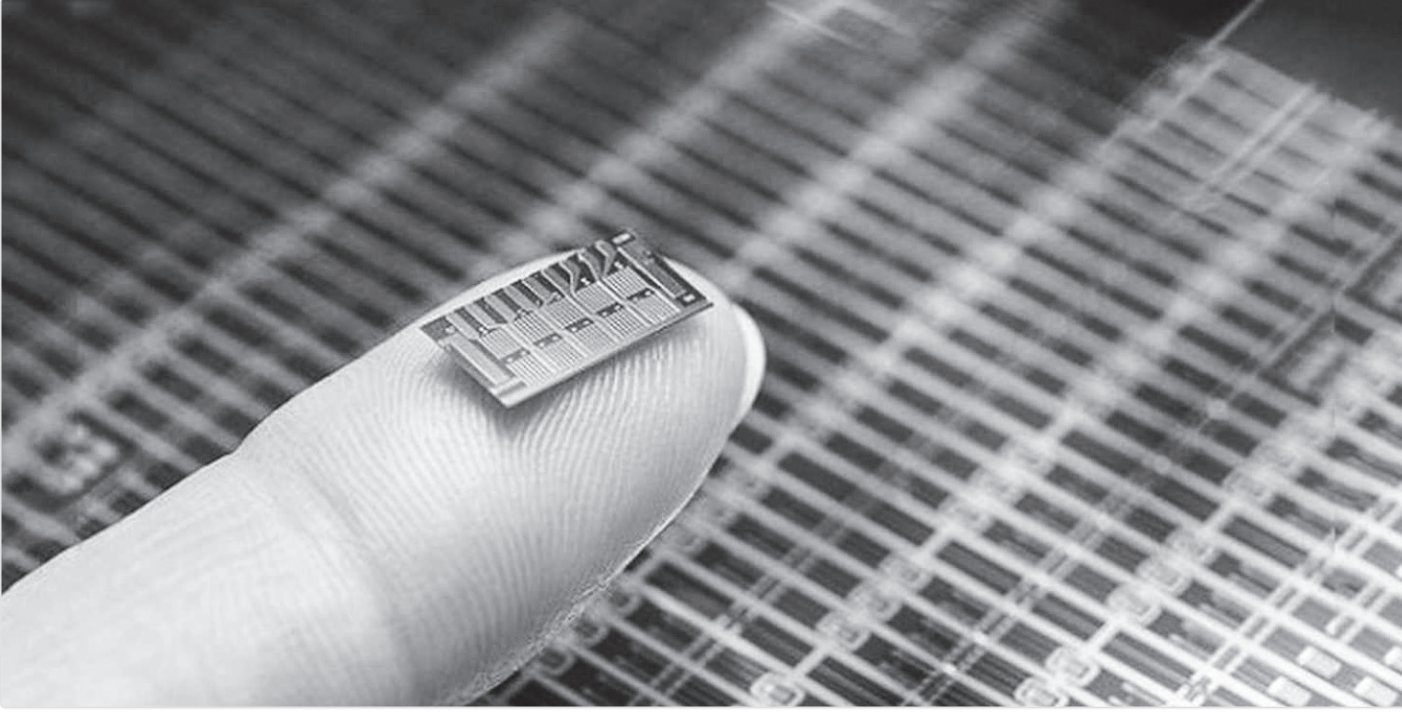
Filistin'in Rusya Büyükelçisi, İsrail'in saldırılarına karşı dünya kamuoyundaki suskunluğa değinerek bunun devletlerin İsrail'le flört etmeye hazır olmalarından ve çifte standarttan kaynaklandığını dile getirdi. İsrail'in Gazze'de son günlerde tırmandırdığı saldırıların ardından Filistin yönetimi olarak yaptıklarından bahsedilen Filistin'in Rusya Büyükelçisi Abdül

Hafız Nofal "Ayrıca tüm uluslararası toplumu bu krize adil ve nihai çözüm bulma çağrısında bulduk" dedi. Birçok politik aktörün, Filistin halkının yanında olmadığını ve saldırıları suskunlukla geçiştirdiğini belirten Nofal, bunu "çifte standart" olarak tanımladı. Nofal, birçok devletin İsrail ile ilişki peşinde olduğunu ifade ederken, ABD'nin ise Filistin halkı-

na düşmanca davrandığını söyledi.

"Rusya'nın Filistin sorunuyla ilgili pozisyonunu takdir ediyoruz" diyen Nofal, bundan sonra ABD'nin tek başına arabuluculuk yapmasını kabul etmeyeceklerini kaydederek "Başka türlü uluslararası yardım görmek istiyoruz. Barış çözümüyle Rusya öncülüğünde 5 büyük ülke uğraşsın" önerisinde bulundu.

Çiplerle emeğin köleliği derinleştiriliyor!

Kapitalistler emeği daha fazla sömürmek için her gün yeni saldırıları devreye sokuyorlar. Bu saldırıların yeni bir örneği işçilere çip takmak. Hayata geçirilen bu insanlık dışı uygulamayı kapitalistler yaygınlaştırmak niyetindedir.

Bu durum kapitalizmin insan üzerindeki sömürsünün hangi noktaya geldiğini gösteriyor. İşçileri üretimde bir meta olarak gören kapitalistler, işçiler üzerindeki denetimlerini de artık çiplerle yapıyorlar. İngiltere, İsveç, ABD vb. kapitalist ülkelerde çip uygulaması her geçen gün yaygınlaşıyor. Bu insanlık dışı uygulama Türkiye’de ise ilk olarak Maraş’ta temizlik işçileri üzerinde uygulanmıştı. Şimdiye kadar çoğu İsveç’te olmak üzere dört bin emekçiye çip takılmış durumda. Kapitalistler

listler çip takma gerekçesi olarak, dosya güvenliği, kapı kilitlerini açma vb. öne sürüyorlar. Uygulamanın bu sınırlılıkta kalmayacağı ortada.

İlk olarak ABD, daha sonra İsveç, şimdi de İngiltere’deki tekellerin uyguladığı çip saldırısı hızla yaygınlaşıyor ve buna karşı tepkiler yükseliyor. İngiliz İşçi Sendikaları Kongresi Genel Sekreteri Frances O’Grady, “Bazı işverenlerin teknolojiyi kullanarak çalışanlarını kontrol altına tutmaya çalıştığını biliyoruz, mikro yönetim peşindedir” diyerek, mikro çiplerin emekçiler üzerinde daha fazla denetim sağlamak için kullanıldığını ve bu uygulamadan bir an önce vazgeçilmesi gerektiğini açıkladı.

Kapitalistler işçilerin bedenlerine

taktıkları çiplerle üretimlerini daha fazla arttırmak istiyorlar. Kapitalistlerin daha fazla kâr hırsı, işçi ve emekçileri yalnızca bedenen değil moral ve zihinsel açıdan da çürütüyor. İşçilerin bütün hayatı fabrika duvarları arasına sıkıştırılmaya çalışılıyor. Kimi ülkelerde fabrikalar işçilerin 24 saatini geçireceği biçimde tasarlanıyor, böylece tam bir çalışma kampına dönüştürülüyor.

Bu gibi uygulamalarla işçi sınıfının köleliği, fiziki ve manevi çöküşü derinleştirilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler, kapitalist barbarlık düzeni tarafından her geçen gün daha da kalınlaştırılan kölelik zincirlerini kırmak için mücadeleyi yükseltmelidir.

Fransa’da binlerce noktada eylem

Fransa’da her gün yeni bir vergi zammı ve sosyal hak gaspları ile karşı karşıya kalan emekçilerin öfkesi son birkaç aydır yükselen akaryakıt zamlarına karşı blokaj eylemlerine dönüştü.

Günlerdir sosyal medya üzerinden “17 Kasım her şeyi engelliyoruz!-Gilets Jaunes-Sarı Yelekliler” adı altında sosyal medya üzerinden gerçekleşen eylem çağrıları Fransa genelinde 2 bin 500’e yakın noktadan yanıt buldu. Zamların geri çekilmesini, alım gücünün yükseltilmesini talep eden, Sarı Yelekliler adıyla gerçekleşen halk hareketi eylemlerini ulusal ve uluslararası otoyollarda, Mont Blanc tüneline, Paris çevre yolunda ve birçok kentin önemli giriş çıkış noktalarında “Operation Escargot-Salyangoz Operasyonu” adı ile trafiği yavaşlatma ve blokaj eylemleri sabah erken saatlerden itibaren başladı.

Paris’te de çevre yolunun yanı sıra birçok noktada “Macron istifa!”, “Macron Degag!” sloganları ile blokaj eylemleri gerçekleştirildi. Champs Elysée caddesinde ise kitlenin Elysée sarayına yürümek istemesine karşı yoğun polis ablukası yaşandı. Belirli bir örgütlülük ve önderlikten yoksun olan hareket, Fransa genelinde yüz binlerin katılımı ile sürüyor. Yer yer gaz bombaları ile polis saldırılarının da yaşandığı açıklanırken eylemlerin önümüzdeki günlerde de devam edeceği belirtiliyor.

Savoie bölgesinde bir aracın eylemci barikatına sürülmesi sonucu bir kadının yaşamını yitirdiği belirtilirken değişik yerlerde de yaşanan benzeri olaylarda ve polis saldırılarında 3’ü ağır olmak yüzlerce kişinin yaralandığı açıklandı.

Eylemler 3. gününde Fransa’nın yanı sıra Belçika’da da sürdü. Namur şehrinde Wierde’de de eylemler devam etti. Proxifuel deposunda eylemlerini sürdüren emekçiler, hükümet taleplerine yanıt verene kadar eylemlere devam edeceklerini vurguladı.

Bulgaristan’da yoksulluk ve yolsuzluğa karşı eylemler

Avrupa Birliği’nin (AB) en yüksek yoksulluk oranına sahip ülkeleri arasında yer alan Bulgaristan’da emekçiler kapitalist krizin sonuçları olan hayat pahalılığı, zamlar ve yoksulluk ile yolsuzluğa karşı sokağa çıkarak eylemler gerçekleştiriyor. Başta başkent Sofya olmak üzere yapılan eylemlerde hükümetin istifası talebi vurgulanıyor.

Engelli çocuklarına sosyal hizmetler sunulmasını isteyenler için “Bağırıp, çağırın kadınlar, toplayın sözde hasta

çocuklarınızı ve onları maymun gibi sokaklarda dolaştırmayın” diyen başbakan yardımcısı Valeri Simeonov’un geçen haftaki istifasına karşın eylemler sürüyor.

18 Kasım günü Sofya’da yapılan eyleme ülkenin başka yerlerinden de katılım olurken polis eyleme katılımı engellemek için araçların geçişine izin vermedi.

Pleven’de yakıt zammına dikkat çekmek için birçok kişi yalnızca 1 levalık benzin alarak benzinliklerde yoğunluk yarattı.

Sofya’nın yanı sıra Ruse, Şumen, Turgovişte, Silistra, Sliven, Loveç, Troyan, Teteven, Montana, Berkovitsa, Vurşets, Yambol, Plovdiv, Blagoevgrad, Kardjali, Haskovo, Dimitrovgrad ve Svilengrad’da da eylemler gerçekleşti.

Eylemlerde Yunanistan’a giden karayolu da trafiğe kapatılırken Romanya ve Sırbistan sınırındaki sınır kapıları da emekçilerce kuşatıldı.

Başbakan Boyko Borisov’un istifası için eylemlerin süreceği ifade edildi.

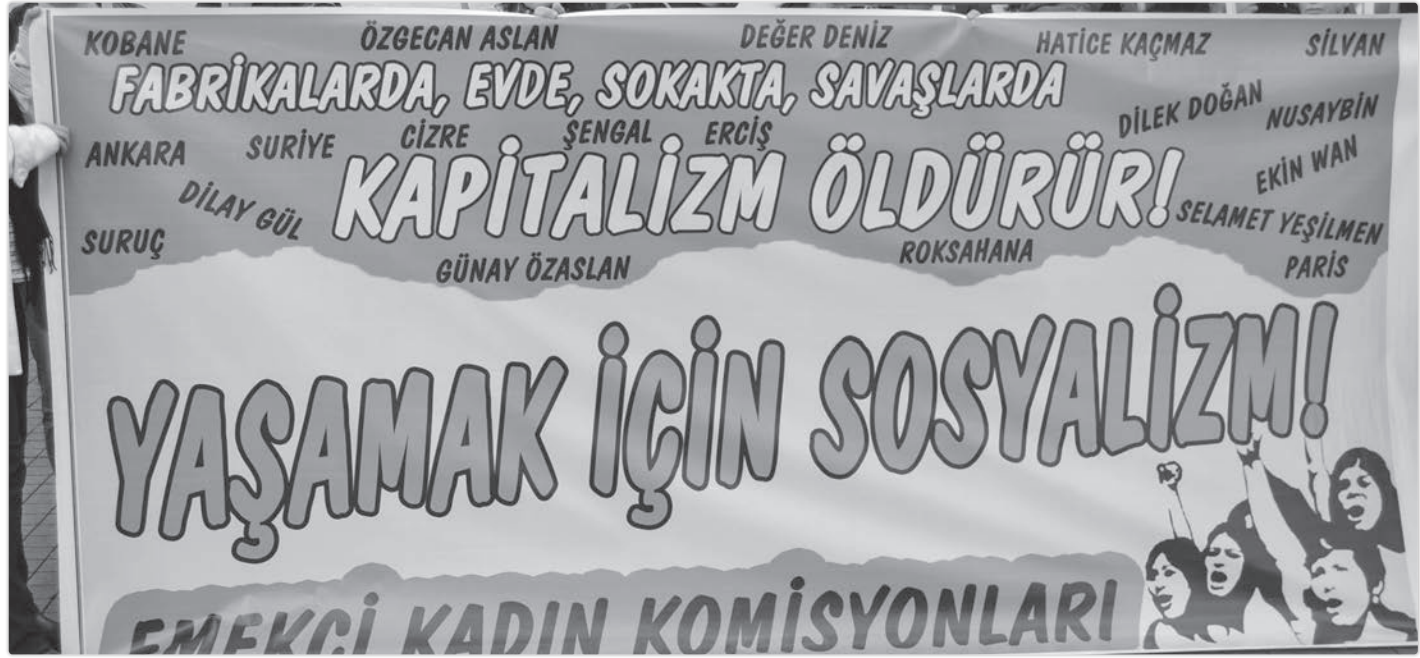
Şiddetsiz bir dünya için mücadele!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü, tarihini diktatörlüklere karşı savaşımdan almaktadır.

1960 yılının 25 Kasım'ında, Latin Amerika'nın küçük bir ada ülkesi olan Dominik Cumhuriyeti'nde, Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele eden Patria, Minerva ve Maria Mirabel kardeşler katledilirler. Mücadelenin öznelerini fiziksel olarak ortadan kaldırarak egemenliğini sürdürebileceğini düşünen Trujillo diktatörlüğü, katliamın daha da körüklediği mücadeleler sonrası düşer. 1981 yılında Dominik'te gerçekleştirilen Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda 25 Kasım, Trujillo diktatörlüğünün düşmesinin bir adımı olan katliam anılarak, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Dayanışma Günü olarak kabul edilir. 1985 yılında Birleşmiş Milletler de 25 Kasım'ı kadına yönelik şiddetin yok edilmesi için mücadele günü ilan eder. Böylece 25 Kasım tüm dünyada, kadına yönelik şiddete dikkat çeken ve mücadeleyi yükseltme çağrısı yapan çeşitli eylem ve etkinliklere konu olmaktadır.

Ülkelerindeki baskıcı, gerici rejime karşı örgütlü mücadele yürüten Mirabel kardeşler, emek-sermaye çelişkesinin derinleştiği, krizlerin ağırlaştığı, savaşların yeni boyutlar kazandığı, diktatörlük rejimlerinin olağan hale getirildiği günümüz dünyasında güncel mücadele çağrısıdır.

Emperyalist-kapitalist dünyanın bu karanlık tablosunun yanında, yoksulluğun derinleştiği, savaş çığırtkanlığının boyutlandığı, topluma dinsel gericilik ve şoven milliyetçilik zehrinin pompalandığı ve krizlerin emekçilere ağır bir şekilde

Ancak ezme-ezilme ilişkisinin olmadığı yani sınıfların ortadan kaldırıldığı, insanın insan tarafından sömürülmediği bir sistemde kadınlar şiddete uğramaktan kurtulabileceklerdir. Bu kurtuluşu sağlayacak olan da her cinsten ve ulustan işçi ve emekçilerin ortak mücadelesi olacaktır.

fatura edildiği günümüz Türkiye'sinde, 25 Kasım çok daha ayrı bir anlam kazanmaktadır. Emegın azgın sömürüsüne dayalı bu sistemde en mağdur kesimleri oluşturan emekçi kadınlar, AKP döneminde tırmandırılan dinsel gericilikle, savaş politikalarıyla, esnek çalışmanın hakim hale getirilmesiyle şiddeti daha yoğun bir şekilde yaşamaktadır.

Kadına yönelik şiddet bir bütün olarak toplumun uğradığı şiddet ve aşağılanmanın düzeyini gösterir. Kadın cinsinin ezilmesinin kökleri, insanın insan tarafından sömürülmesini, köleleştirilmesini, ezilmesini doğuran özel mülkiyet

düzenine uzanmaktadır. Kadın köleleştirilen ilk insan olmuştur. İnsanın sömürüsüyle şekillenmeye başlayan sınıflı toplumda sömürünün araçları kadın cinsini aşağılayan araçlarla birlikte gelişmiştir. Bu nedenle kadın cinsinin aşağılanması insanın aşağılanmasının da ölçüsü sayılmaktadır.

Geçmişten devraldığı baskı ve sömürü ilişkilerini farklı boyutlarda sürdüren kapitalist sistem kadın-erkek işçi ve emekçileri eşitsizliğe, şiddete dayalı bir yaşama mahkum etmektedir. Toplumun bir kesimine yönelik insanlık dışı dayatmalarla toplumun tamamını da insani değerlerden arındırmaktadır. Kapita-

lizmde bir kesime tanınan ayrıcalık bir başka kesime yönelik ayrımcılıkla bütünlük taşımaktadır.

Kadına yönelik şiddeti de içerecek şekilde, insana, insanlığa yönelik şiddet, eşitsizlik, aşağılanma ancak bunu besleyip yeniden yeniden üreten kurulu düzene karşı savaşımla yok edilebilir.

Ancak ezme-ezilme ilişkisinin olmadığı yani sınıfların ortadan kaldırıldığı, insanın insan tarafından sömürülmediği bir sistemde kadınlar şiddete uğramaktan kurtulabileceklerdir. Bu kurtuluşu sağlayacak olan da her cinsten ve ulustan işçi ve emekçilerin ortak mücadelesi olacaktır.

Kadına yönelik şiddette artış sürüyor!

Kadına yönelik şiddet, son 15 yılda sistematik bir şekilde artış sergiliyor. Resmi rakamlara göre, 2003 yılında gerçekleşen kadın cinayeti sayısı 83 iken, 2017 yılında bu rakam 409'a ulaştı. 2018'in ilk sekiz ayında ise 284 kadın öldürüldü. Oranlara baktığımızda, kadın cinayetlerinde yaklaşık %400 oranında bir artış gözleniyor.

2018'in ilk sekiz ayında ise, yine resmi rakamlara göre, 870 kadın şiddet gördü, 342 kadın ise tecavüze uğradı. Boşanan kadınların %34'ü uğradığı şiddet nedeniyle boşanıyor.

Kadına yönelik şiddetin bir başka boyutu-

nu ise çocuk yaşta evlilikler ve çocuk istismarı oluşturuyor. Son 10 yılda 500 bin kız çocuğu zorla evlendirilirken, son 6 ayda doğum yapan kız çocuğu sayısı ise 142 bin 28.

Rakamları daha da uzatabiliriz. Ancak şu bir gerçek ki, kadının üzerindeki şiddet gün geçtikçe artıyor. Kuşkusuz ki bunun en temel sebebi, erkek egemen ideolojiye dayanan ve çözümsüzlük içinde debelenen kapitalist sistemdir. Ancak AKP'nin izlediği politikalar ile bu durum daha da ağırlaştı. Dine dayalı çizgisiyle kadını yok sayan ve aşağılayan politikaları, kadına yönelik şiddeti beslemiştir. Yasalarla, şiddet uygulayanlar adeta korun-

muştur. Yargı, "iyi hal" indirimleriyle şiddet uygulayanlara adeta ödül gibi cezalar vermiştir. Kadının korunmasını değil, "ailenin korunmasını" esas alan politikalar izlenmiştir.

6284 sayılı koruma kanunu etkin uygulanmamış, sığınma evleri kapatılma noktasına gelmiş, koruma tedbirleri çerçevesinde kolluk görevini yerine getirmemiştir.

Devlet tüm kurumlarıyla, şiddetin arkasında yerini almıştır. Geline yerde, 6284 sayılı koruma kanunu ve nafaka kanununda da değişiklik yapmayı planlayarak kadınları daha da savunmasız bırakmayı hedeflemektedir.

Dominik Cumhuriyeti'nin kelebekleri:

Patria, Minerva ve Maria Mirabel

Dominik Cumhuriyeti'nde, 1930 yılında darbeyle iktidara gelen Trujillo diktatörlüğü döneminde üç kız kardeş, (Maria, Minerva ve Patria) 25 Kasım 1960 günü ölü olarak bulunur. Trafik kazası olarak yansıtılsa da gerçekler hemen ortaya çıkar. Trujillo'nun askerleri tarafından tecavüze uğramışlar ve katledilmişlerdir. Bu vahşi infazın sebebi ise diktatörlüğe karşı mücadele yürütmeleridir.

Üç kız kardeş baskı rejimine karşı mücadele yürüten hareketlerden biri olan "Clandestina" hareketini kurmuşlar ve mücadelede kadınların aktif rol almasına öncülük etmişlerdir. Halk arasında "kelebekler" diye anılan Mirabel Kardeşler yaşadıkları onca tutuklama, işkence, baskılardan başları dik çıkmış, her seferinde mücadelelerine daha sıkı bağlanmışlardır. "Belki bize en yakın şey ölüm, ancak bu beni korkutmuyor. Haklı olan her şey için savaşılmaya devam edeceğiz" demektedir, Maria Mirabel.

Kısa zamanda dikkat çeken kelebeklerin mücadelesi, diktatör Trujillo için bir tehdit haline gelmiş, hatta bir konuşmasında bunu dile getirmiştir: "Ülkenin en büyük iki sorunu, kilise ve Mirabel kardeşlerdir."

Bu açıklamadan günler sonra, 25 Kasım'da Mirabel Kardeşler katledilirler. Bu olay halk üzerinde büyük bir etki yaratır ve altı ay sonra Trujillo diktatörlüğü yıkılır. 1981 yılının 25 Kasım'ı, Latin Amerika Kadın Kurultayı tarafından, "Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü" ilan edilir.

Mücadelelerini hayatları pahasına sürdürmüş bu üç kız kardeş, zulüm karşısındaki direngenlikleriyle, mücadele karallıklarıyla, tutuklamalar ve işkenceler karşısındaki tutumlarıyla geçmişten

bugüne yaşatılmış ve yaşatılmaya devam edecektir.

Mirabel kardeşlerin tecavüz edilerek katledilmesi, kadın bedeni üzerindeki sömürüyü, cinsel kimliğin aşağılanması, baskılar karşısındaki direngen tutumları ise kadınların mücadeledeki yerinin ne kadar önemli olduğunu göstermiştir.

Görünen o ki, 1960'ların Dominik Cumhuriyeti'nden 2018'lerin Türkiye'sine, diktatörlük rejimleri özünden hiçbir şey yitirmemiştir. 2000'li yıllarda kravat taktığı için tecavüzcüye iyi hal indirimi veren, on dört kişinin tecavüzüne uğradığı

için kadını suçlu bulan, çocuklara tecavüz olaylarının üzerini pişkince kapatan, kadınlara bakış açısı ucuz işgücünden ve ev köleliğinden öteye gitmeyen ve her gün ortalama beş kadının katledildiği bir Türkiye... Dünya genelinde de kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz her geçen gün artıyor.

Kapitalizm denilen bu kölelik düzeninde emekçi kadınlar hayatın her alanında çifte sömürüye; evde, sokakta, işyerinde taciz, şiddet vb.'ne maruz kalıyor. İnsanın insana, kadının erkeğe köleliğini meşrulaştıran bu sistem yerle bir edilmedikçe, kadınlar için köklü ve kalıcı

çözüm mümkün değildir. Şiddet, ancak onun kaynağının yok edilmesiyle ortadan kalkacaktır.

25 Kasım'ın öngünlerindeyiz. Tüm bu yaşananlara karşı mücadele etmek, emekçi kadınlar olarak birlik olmak ihtiyacı daha da artıyor, çünkü zulüm de artıyor. Emek sömürüsüne, tacize, tecavüze, şiddete karşı Mirabel Kardeşlerin mücadelesini sahiplenmeli, onların ve tüm emekçi kadınların davasını kadın-erkek emekçiler olarak bir adım öne çıkarmalıyız.

K. MEYDAN

İşyerlerinde kadına yönelik şiddet

İşyerlerinde çifte sömürüye ek olarak kadınlara yönelik eşitsizlik ve ayrımcılık yaşanıyor. Aynı zamanda şiddet farklı biçimlerde devam ediyor.

AKP iktidarı göz boyamaya ve kitleleri manipüle etmeye dönük nasıl açıklamalar yaparsa yapsın, yapılan araştırmalara göre, kadınların %63'ü çalışma yaşamından memnun değil. Her on kişiden 3'ü sosyal güvenceden yoksun ve kadınların %44'ünün hiçbir güvencesi yok. Kadınların %23,2'si işe alım sürecinde ayrımcılık ile karşı karşıya kalıyor. Kadınlar erkeklerden %17,8 daha düşük ücret alıyor.

Kadınların %92'si sendikasız çalışıyor. Aynı zamanda çalışma yaşamına katılabilen kadınların en temel sorunu ise, sigortasız, kayıt dışı çalışma ve düşük ücret.

Bu tabloya işyerlerinde kadınlara uygulanan şiddeti de eklemek mümkün. Şiddet, 3 temel biçimde gerçekleşiyor. Fiziksel şiddet, mobbing (yıldıрма) ve cinsel taciz... Bu şiddet biçimleri, patronlar ve patron vekilleri tarafından uygulandığı gibi, çalışma arkadaşları tarafından da yaşanabilmektedir. Güvencesiz ve kurlsuz çalışma koşulları da kadınlar üzerindeki şiddeti daha da artırmaktadır. Sen-

dikal örgütlülüğün olmadığı işyerlerinde bu durum daha da ağırlaşmaktadır.

Türkiye'de ekonomik krizin daha da derinleşmesi kadın işçilerin karşı karşıya kaldığı sorunların her açıdan ağırlaşması anlamına gelmektedir. Bir yandan kadın işsizliğinin artması, öbür yandan ise, işte kalma pahasına güvencesiz ve düşük ücretlerin dayatılması yaşanmaktadır.

Her açıdan kadınlar için yıkım anlamına gelen bu süreçte, örgütlü davranmak, kadın emeğinin korunması açısından da önem taşımaktadır.

Emekçi kadın mücadelesi ve Çorlu deneyimi

Kadınların ikinci cins olarak ezilmesi, baskı altına alınması ve sömürülmesi yüzyıllardır devam etmektedir.

Bugün dünyada ve Türkiye’de kadınlara biçimsel eşitlikler tanınsa da, ekonomik, toplumsal, siyasal alanda ezilmişliği ve eşitsizliği sürmektedir.

Kadınlar fabrikada, atölyede, büroda, tarlada, kısacası tüm çalışma alanlarında vasıfsız işgücü olarak görülmektedir. Geleneksel feodal yapının etkisi ve toplumsal önyargılarla birlikte kadınların eğitimi erkeklere oranla çok daha düşüktür.

Çalışmaya başlamasıyla birlikte kadının ailedeki ve toplumdaki rolünde farklılaşma meydana gelmiş, ancak ev yaşamının getirdiği yükten kurtulamamıştır. Sistemin ağır sömürsü ve çalışma yaşamının yükü ile kadın çifte sömürüye maruz kalmıştır.

Kadın kapitalizmde eşitsizliğin, savaşların, krizlerin vb. sorunların faturasını öncelikle ödeyen cinstir.

Emekçi kadınlar tüm haklarını dışı mücadelelerle, büyük bedeller ödeyerek kazanmıştır. Ancak dünyada ve ülkemizde toplumsal mücadelenin geriye düşmesiyle birlikte bu kazanımların birçoğu kaybedilmiştir. Yanı sıra emekçi kadına yönelik baskı, cinayet, şiddet, mobbing gündelik yaşamın bir parçası haline gelmiştir.

Kadınların yaşadıkları sorunlara dönük birçok platform, dayanışma, birlik vb. oluşturulmaktadır. Bunların büyük bölümü kadın sorununu sınıfsal özünden koparmakta, feminist bir çerçeveye oturtmaktadır. Kadın sorunu sınıflar üstü bir sorun olarak ortaya konularak, diğer toplumsal sorunlardan soyutlanmaktadır.

Aslında çoğu yerelde kadın mücade-

lesi 8 Mart ve 25 Kasım’a endekslı bir çalışma olarak ele alınmaktadır. Kadın mücadelesi açısından Çorlu’da yaşadığımız sürecin önemli bir deneyim olduğunu düşünüyoruz. Reformist ve feminist anlayışların kadın mücadelesine bakışlarının dar sınırları ile dar grupçu anlayışları ortaya seran bir deneyim bu.

Emekçi kadınlar cephesinde bu tabloya tepki aslında büyük. Fakat örgütlülüğün ve politik önderliğin olmadığı yerde, sınırlı eylem ve etkinliklerin ötesine geçilemiyor. Burada önemli olan birleşik mücadeleyi örebilmek, kadın sorununa bakışta farklılıklarımız olsa da, öne çıkan sorunlar temelinde bir araya gelme iradesi gösterebilmek. İçinden geçtiğimiz süreçte sermayeye ve onun devlete

karşı güç olmak büyük bir önem taşıyor.

ÇORLU KADIN PLATFORMU DENEYİMİ

Çorlu Kadın Platformu (ÇKP) altı yıl öncesinde bizim de içinde yer aldığımız ve erkeklerin katılabildiği bir platformdu. Bir sonraki yıl Çorlu Emekçi Kadın Platformu olarak ilk kez 8 Mart’ta yürüyüş düzenlendi. O yıl ve sonraki yıllarda siyasetler ve bağımsız kadın unsurları da yer aldılar.

Ertesi yıl EMEP’in hazırladığı 8 Mart başlıklı konuşma metninin barış konusundaki dayatmaları nedeniyle platformdan ayrıldık. Daha sonraki süreçte platformun eylemlerine destek verdik.

Bu yılın 8 Mart’ında platforma dahil

olma nedenimiz ise, hazırlık sürecinde emekçi arkadaşlarımızın katılmamız yönündeki ısrarları ve platform bileşenlerinin farklılaşmış olması. Platform toplantılarına bir dizi bağımsız arkadaş katıldığı gibi karar alma süreçlerinde de etkindiler. Eğitim Sen Çorlu temsilciliği de aktif bir bileşendi. Bağımsızların ve örgütlerin olabildiğince katılım sağladığı, herkesin söz hakkının olduğu bir işleyişe sahipti.

8 Mart hazırlığımız yaygın bir çalışmaya konu oldu. Fakat 8 Mart alanının yasaklanmasıyla platform bileşenleri kendi içinde bir dizi tartışma yaşadı. Aslında bu süreç bir turnusol kâğıdı işlevi gördü. “Kitlemi dövdürtemem” diyen EMEP alana çıkmazken, DEV TEKSTİL, HDP, Eğitim Sen, Nar Kadın alana çıkma konusunda ısrarlı davrandı. HTKP ve DİP ise çoğunluğa uyacağını söyledi. Sonuçta alana çıktık ve devletin azgın şiddetine maruz kaldık. Devletin zorbalığına karşı irade gösteren ÇKP, yerelde ve birçok yerde gündeme oturdu. Onurlu duruşumuz insanlara moral verdi.

Daha sonra 1 Mayıs üzerine konuştuk. Emekçi kadınların ve çocukların çalışma yaşamlarında türlü eşitsizliklere, baskılara maruz kaldığı, öldürüldüğü, tacize, tecavüze uğradığını, böylesi bir süreçte alana pankartla çıkmanın bir ihtiyaç olduğunu söyledik. Bu sefer

Güvencesiz çalışma yaygınlaşıyor, iş cinayetleri artıyor

Kapitalistlerin kâr harsı sonucu, ücretler düşüyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor, işçi sağlığı ve güvenlik önlemleri azalıyor. Sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP, iktidara geldiği andan bu yana patronlar lehine pek çok yasal düzenleme getirdi. Patronlar için kulasız çalıştırmanın önünde hiçbir engel kalmadı.

İş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçilerin sayısı her geçen gün artarken, son 5 yılda en az 580 kadın işçi yaşamını yitirdi. Kadınların güvencesiz işlerde çalışma oranının yüksekliğini düşündüğümüzde, gerçekte bu rakamların çok daha fazla olduğunu varsaymak gerekir.

İstatistiklere göre kadın işçi cinayetleri, tarım, tekstil, inşaat ve sağlık iş-

kollarında gerçekleşti. Mevsimlik tarım işçilerinin bir kamyonun kasasında yaşamını yitirmesine sıklıkla tanık olduk. Ayrıca, işyerinde kendisini izleyen erkekler tarafından öldürülen kadın işçilerin sayısı da az değil. Gündelik çalışma, ev işçiliği vb kayıt dışı çalışma alanlarındaki cinayetlerin oranlarına ise rastlamak olanaklı değil.

CHP'nin ayak oyunları ile karşılaştık. CHP ve yandaş sendikaları, altına imza atılan kararlara uymayarak dayatmalarda bulundular. Özellikle HTKP temsilcisi bizi dışlamaya çalıştı.

Çorlu 1 Mayıs'ında ayrışma yaşandı. Kalan güçlerle yaptığımız toplantıda alanı onlara terk etmemiz gerektiğini söyledik, alternatif kürsü kurmayı önerdik. Fakat herkes planını yapmış, EMEP toplantıya dahi gelmeyerek CHP'ye yedeklenmeyi kabul etmişti.

Sonuçta DEV TEKSTİL ve Çorlu Kadın Platformu olarak, 1 Mayıs'ta Çorlu'da kalarak, alana girişte ise CHP'nin tutumunu teşhir eden konuşmalar yapıp, sloganlar atarak miting alanına girmedik. ÇKP yürüyüş öncesi ve sırasında büyük ilgi topladı. Bu tutumumuz ve duruşumuzdan dolayı fazlasıyla olumlu tepki aldık.

ÇKP ilk defa bu yıl kendisini 8 Mart ve 25 Kasım'la sınırlamamış, bir dizi çalışmaya imzasını atmıştır. Bunda "örgüt-süz" arkadaşlarımızın azımsanmayacak emeği var. Son bir yıldır Çorlu Kadın Platformu ciddi bir ivme kazanmış ve rüştünü ispatlamıştır.

Bu yılki ÇKP çalışmasının 8 Mart ve 25 Kasım sınırlarından çıkararak yaptığı eylem ve etkinlikleri sıralayacak olursak;

* Ritm grubuyla bir dizi etkinliğe katılarak, kadınların her alanda olabildikleri gösterildi, kolektif bütünleşme sağlandı.

* Maaşını alamayan kadını taciz eden bir patrona karşı basın açıklaması yapıldı.

* Çocuğa cinsel şiddet nedeniyle bize ulaşan bir kadına destek sunuldu. Geniş bir kitle çalışması sonucu eylem yapıldı, hukuksal destek verildi, platform çalışmalarına katılması sağlandı. Platform bu çalışmayla ismini daha fazla duyurdu.

* Çocuğa dönük cinsel istismar ve şiddet konulu canlı radyo yayına katılarak etki alanını genişletti.

* Çorlu'da kadın ve çocuk istismarı ile şiddete karşı yürüyüşe pankartıyla katıldı.

* Sokakta kalan bir kadına ev imkânı

nı sağlandı. Başka konularda (hukuksal, sağlık, iş) yardımcı oldu, maaş bağlanmasını sağladı.

* 2 Temmuz eylemine öncülük edilerek, emekçi kadının toplumsal sorunlara sessiz kalmadığı gösterildi.

* Flormar işçileriyle dayanışma ve boykot çağrısı yapıldı.

* Direnişteki Aygün Alüminyum işçilerine dayanışma ziyaretine gidildi.

* Eğitim çalışmaları başlatıldı.

Tüm bu çalışmalarla kadın dayanışmasını güçlendirmiş, kolektif bir irade yaratmış, kitlelere adımızı duyurmuş olduk.

Ancak, ÇKP'nin son iki toplantısında yapılan tartışmalarda, yukarıda yapılanlar karşımıza sorun olarak çıkarıldı. Platform neredeyse iş yapamaz hale getirildi.

Kısaca özetleyelim:

DİP: Bizim gücümüz yok, 8 Mart ve 25 Kasım dışında bir şey yapılmamalı. Kurum temsilcilerinin dışında kimse karar alamaz. Eğer bir kadın yaşadığı sorun üzerinden bize ulaşmışsa, kendi taraftarımızsa, kendi örgütlülüğümüz onunla ilgilenir!

EMEP: 8 Mart ve 25 Kasım'ın dışında

bir şey yapılmamalı. Ben onlarca kadının temsilcisiyim, benim oyum ile bağımsızın oyu aynı olamaz, eğer bir şeye itiraz ediyorsam o yapılamaz!

Bu tutumlarla 8 Mart ve 25 Kasım dışındaki çalışmalar engellenmek istendi.

Uzun zamandır süregelen işleyiş, kadınlar tarafından ilgiyle karşılanan çalışmalar bir anda sorun olmaya başladı. Emekçi kadın mücadelesinde aktif olmak, sınıfsal karakterine bağlı işler yapılması, bu arkadaşlarımızı fazlasıyla rahatsız etti. Özellikle bağımsız arkadaşlara aşağılayıcı bakışları, kendisine devrimci, ilerici diyenler adına ibret vericiydi.

"Birbirimizden etkilenmek" ciddi bir sorun haline aldı. DİP, Nar Kadın ve EMEP tarafından, "kimsenin birbirini etkilememesi" için, özellikle DEV TEKSTİL sorun haline getirildi. Buna yanıtımız, "*Devrimciler düşüncelerinin kitleleri etkilenmesi, örgütlemesi için savaşıyor, bedel ödüyor. Eğer böyle bir iddianız yoksa bu bizim sorunumuz değil! Bunu yapan devrimcileri de tartışamazsınız!*" oldu.

Son toplantıda Nar Kadın ve HDP yoktu. Diğer bileşenlerle yaptığımız toplantıda aynı sorunlar tartışıldı. Özellikle 1 Mayıs'a kadar sorun olmayan işleyiş artık bir

sorundu. Bağımsızların katılımı sorunun temel nedenlerinden biriydi. Yanı sıra Eğitim Sen adına 4-5 kadının katılımı, toplumsal sorunlara duyarlı olmak sorun haline gelmişti. Kadınların özneleşmesi, bürokratik anlayışın yıkılması, kimilerini fazlasıyla rahatsız etmişti.

Sonuçta Eğitim-Sen ÇKP'yle ilişkisini dondurma, DEV TEKSTİL'le de tümüyle kesme kararı aldı.

BAĞIMSIZ KADIN BİRLİĞİ

Bağımsız işçi ve emekçi kadın arkadaşlar, Eğitim-Sen'li emekçi kadınlar ve DEV TEKSTİL Sendikası olarak yeni bir oluşum için bir araya geldik. İlkelerinin bizim için bağlayıcı olacağı Bağımsız Kadın Birliği'nin omurgasını oluşturduk.

Bizler bölgemizde kadınlar için güneş olmak amacıyla yola çıktık. Yeniyi yaratma iradesiyle yolumuzu yürüyeceğiz. Bu düzenin yoz çürümüş kültürüne ve erk anlayışına karşı mücadele edeceğiz. Her birimiz bu çalışmanın öznesi olacak. Bürokratik anlayışlara fırsat vermeyecek, gerçek bir kolektif ruhla mücadelemizi büyüteceğiz.

DEV TEKSTİL SENDİKASI ÇORLU TEMSİLCİLİĞİ

Dünya ölçeğinde kadına yönelik şiddet artıyor!

Dünya ölçeğinde emperyalist kapitalist sistemin krizi derinleştikçe, baskı, şiddet ve siyasal gericilik daha da artıyor. Savaşın, yıkımın, bunalımın sonuçlarından en fazla kadınlar ve çocuklar etkileniyor.

Sadece savaş ve çatışmaların hüküm sürdüğü coğrafyalarda değil, "modern dünyanın" metropollerinde bile rakamlara göre her üç kadından biri şiddete uğruyor. Hollanda, İsveç, Finlandiya, Estonya, Litvanya gibi ülkelerde bu oran yükselirken, eski 'Doğu Bloku' ülkeleri Romanya, Polonya, Çek Cumhuriyeti'nde şiddet gören kadınların oranı ise daha düşük.

ABD'de ise kadına yönelik şiddet ciddi boyutlarda. ABD'de ezilenler, göçmenler, Afro-Amerikanlar şiddetin doğrudan hedefi

olmakla birlikte, Trump'a yönelik tepkiler ve sinema sektöründeki taciz vakalarının ifşa olmasından da görüldüğü gibi, şiddet ve taciz geniş bir kesimi kapsıyor.

Ortadoğu'da yıllardır süren savaşın sonuçlarını kadınlar ağır bir şekilde yaşamaya devam ediyor. Kürt kadınlarının yanı sıra, Arap, Ermeni, Ezidi kadınlar da yıllardır savaşın sonuçları olan göçlere, yoksulluğa, cinsel şiddete maruz kalıyorlar.

Kadına yönelik cinsel şiddetin en yoğun yaşandığı ülkelerden biri ise Hindistan. Resmî rakamlara göre ülkede her yıl yaklaşık 40 bin tecavüz vakası yaşanıyor. Bir öğrenciye otobüste toplu tecavüz edilmesinin ardından ölüm cezası getirilmekle birlikte, bu coğrafyada kadına yönelik şiddet hız kesmiyor.

Ürkütücü tablonun yaşandığı bir başka ülke ise Meksika. Organize suç oranlarının çok yüksek olduğu Meksika'da kadınlara yönelik şiddet vakaları da bu suç örgütlerini kesiyor. Günde ortalama 7 kadın öldürülüyor.

Pek çok ülkede kadına yönelik şiddet artarken, tepkiler de daha güçlü bir şekilde açığa çıkıyor. Trump'ın cinsiyetçi politikalarına karşı gerçekleştirilen kitlesel gösteriler, sinema sektöründeki tacize karşı yayılan #MeToo hareketi, İran'da örtünme zorunluluğuna karşı gerçekleşen eylemler sonucu tutuklama kararının kaldırılması, son 2 yıldır 8 Martlar'da Pakistan, Nikaragua, Arjantin, Bangladeş, Ekvator, Guatemala ve pek çok ülkede gerçekleşen kitlesel gösteriler örnek gösterilebilir.

Türkiye'de yüksek eğitim gerçeği

Okul ve okuyan sayısının artması yüksek eğitim alanındaki başarının değil büyüyen sorunların ifadesi. Okuyan sayısının artmasına paralel olarak artan ihtiyaçlar karşılanmıyor. Eğitime ayrılan bütçeden yurt kapasitesine, niteliği alabildiğine düşen eğitimden büyüyen akademisyen eksikliğine, pek çok sıkıntı yaşanıyor.

Üniversitelerin akademik açılış törenlerine katılan Tayyip Erdoğan, iktidara geldiklerinden bu yana yüksek öğrenim alanında nasıl "başarılarla" imza attıklarıyla övünen konuşmalar yapıyor.

Erciyes Üniversitesi'nin açılışında da konuşan Erdoğan; 2002 yılından bu yana üniversite sayısını 76'dan 206'ya çıkardıklarını, 2,5 katrilyon lira olan yükseköğretim bütçesini 2018 yılında yaklaşık 28 katrilyon liraya yükselttiklerini, 494 olan meslek yüksekokulu sayısını 996'ya, 171 olan yüksekokul sayısını ise 464'e taşıdıklarını ifade etti. Üniversite öğrenci sayısı da 1 milyon 656 bin 18'den bugün 7 milyon 616 bine ulaşmış.

Sayısal artışların kendi başına bir şey ifade etmediği, eğitim sisteminden yansıyan gerçeklerle apaçık ortada. Okul ve okuyan sayısının artması yüksek eğitim alanındaki başarının değil büyüyen sorunların ifadesi. Okuyan sayısının artma-

sına paralel olarak artan ihtiyaçlar karşılanmıyor. Eğitime ayrılan bütçeden yurt kapasitesine, niteliği alabildiğine düşen eğitimden büyüyen akademisyen eksikliğine, pek çok sıkıntı yaşanıyor.

Türkiye'de, eğitime ayrılan bütçe son dört yıldır geriliyor. MEB, YÖK, ÖSYM bütçelerine 2019 yılı için 157 milyar 376 milyon 998 bin liranın ayrılması kararlaştırıldı. Eğitime ayrılan bütçenin arttırıldığı söylene de, eğitim bütçesinin merkezi toplam içindeki payının son dört yılda gitgide düştüğü görülüyor. 2016'da 19.24 olan eğitim payı, 2017'de 18.98, 2018'de 17.66, 2019'da 16.41'e geriledi. 2002 MEB bütçesinden eğitim yatırımlarına ayrılan pay yüzde 17.18 iken, 2019 yılında bu oran yüzde 4.88'lere kadar düştü.

Üniversite sayısını arttırmakla övünmeler de, boş kontenjanlar yaşanan sorunları gözler önüne seriyor. Bu sene

lisans programlarında 89 bin 686 kontenjana yerleşme olmadı. Bunların 58 bin 107'si devlet üniversiteleri. Bu, bir yandan vakıf üniversitelerine yapılan yatırım ve teşviki gözler önüne sererken, diğer yandan devlet okullarına verilen "önemi" gösteriyor. Lisanstaki boş kontenjan sayısı bir önceki yıla göre neredeyse ikiye katlandı. Akademisyen açığı ise yüksek eğitimdeki sorunların bir diğer önemli halkasını oluşturuyor.

Ağustos verilerine göre 131 bin öğretmen açığı olduğu halde, atanamama/işsizlik, gençliği bekleyen büyük sorunların başında geliyor.

Yaklaşık 7.5 milyon üniversite öğrencisine karşılık KYK yurtlarının kapasitesinin 700 bin olması ve yaklaşık 12 üniversiteliye bir yatağın düşmesi de, bir kez daha, "icraatlarıyla" övünenlerin sözlerinin altının ne kadar boş olduğunu gözler önüne seriyor.

Öğrencilere dayatılan koşullar ve geleceksizlik

2019 bütçesinin tartışıldığı şu günlerde, polis devletinin tahkimatına, lükse ve şatafata milyarlarca lira harcanırken, konu toplumun ihtiyaçlarına geldiğine kesenin ağzı alabildiğine sıkılıyor. Üniversitelerde harçların kaldırılmasına karşın, eğitim her düzeyde paralı olmayı sürdürüyor. Yaklaşık 7 milyon üniversite öğrencisine karşılık KYK yurtlarının kapasitesinin 700 bin olması nedeniyle öğrenciler yüksek kirali evler veya özel yurtlar ile cemaat yurtları arasında seçim yapmaya itiliyor. KYK yurtları ise birçok yetersizlik ve sorunu barındırıyor. Beslenme bu sorunlardan yalnızca birisini oluştururken sadece yurtlarda değil okullarda da yaşanıyor. Yakın zamanda yaşanan iki örnek bu gerçeği bir kez daha hatırlattı.

Mardin'in Derik ilçesindeki İncesu İlköğretim Okulu'nun 70 öğrencisi yedikleri yemek nedeniyle zehirlendi.

İstanbul'daki Başakşehir'de bulunan Kanuni Sultan Süleyman KYK erkek öğrenci yurdunda ise neredeyse her şey bir sorun. Yurtta sürekli elektrik kesintileri yaşanıyor, internet yok, yurttaki yangın fiskeyelerinin bozulmasıyla 2 katı su bastı ve yurdun konumu hiçbir devlet üniversitesine yakın değil. En yakın metro istasyonu yaklaşık 2 kilometre uzakta ve daha önce vaat edilen servis uygulaması da hayata geçirilmiş değil. Bunlara yemekhane ve kuyruk sorunu da ekleniyor.

Tüm bu sorunlar üzerine yaklaşık 500 öğrenci yurt önünde eylem düzenlerken ne yurt yönetimi ne de KYK yetkililerinden herhangi bir açıklama yapılmadı. Sorunların çözümü için devlet katından herhangi bir adım atılmazken eylem sırasında yurt önüne gelen polisler gençlere "bu şekilde bir şey elde edemeyecekleri" telkinlerinde bulundu.

Öğrenciler ise daha önce yüzlerce dilekçeyle sorunları dile getirmelerine karşın bir sonuç alamadıklarını belirtiyor.

Stajyerlerin maaşları verilmiyor

Eğitim öğretim yılının başlamasından itibaren Ankara Numune Hastanesi'nde liseli stajyerlerin maaşları ödenmiyor. Halihazırda asgari ücretin 4'te biri kadar olan (435 TL) olan ücretler stajyerlere verilmiyor.

Sadece Numune Hastanesi'nde değil,

Ankara'da bulunan devlet hastanelerinde maaşlarda aksama olduğu haberi geliyor.

Yatırıldığı kadarıyla da parça parça yatırılıyor.

Bir süredir yaşadıkları sorunları dile getiren liseli stajyerlerin yemek hakla-

rının gaspına da devam edildiği belirtiliyor. Ücretleri gasp edilen stajyerler resmen açlığa mahkûm ediliyorlar. Tüm bu gasplar ekonomik kriz bahane edilerek kemer sıkma politikası olarak dile getiriliyor.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

Örgütsüz işçi öfkelerini gücü yettiğine yöneltiyor

Henüz bir patlamaya yol açmasa da, İstanbul Aymakop'ta saya işçileri, işsiz kalmalarından kaynaklı öfkelerini Suriyeli işçilere yöneltiyor. Yaklaşık bir yıl önce de İzmir Işıkkent'te ayakkabı işçileri Suriyeli işçileri istemediklerini belirten bir eylem yapmışlardı.

Neredeyse her meslekten işçilerin Suriyelilere öfkesi var. Kuşkusuz bu öfkenin bir ayağı Suriyeli mültecilere karşı yükselen ırkçı-şoven gerici. Bu gerici özellikle AKP'nin yandaş medyasıyla pompalanıyor topluma. AKP'nin yandaş olmayan sermaye medyası da AKP'yi eleştirmek için sürekli Suriyeli mültecileri konu eden ırkçı-şoven propaganda yapıyor. Böylece birlikte Suriyeli mültecilere karşı ırkçı-şoven zehri içiriyorlar topluma.

"SURIYELİLER GELDİ, KİRALAR ARTTI, İŞSİZ KALDIK"

Suriyeli mültecilere karşı öfkeye yol açan ikinci etken, emekçilerin yakınmalarında görülüyor. "Suriyeliler geldi kiralar arttı, işsiz kaldık" diyor pek çok işçi ve emekçi. Gerçekten de Suriyeli mülteciler geldikten sonra ev kiralarda artış oldu. Çünkü sokakta kalmamak için iki-üç Suriyeli aile ancak bir ev kiralayabiliyor. Böylece kira otomatik olarak artıyor.

Fabrikalarda, atölyelerde, inşaatlarda kapitalist patronlar Suriyeli işçileri açlık sınırının altındaki asgari ücretten çok daha düşük bir ücretle çalıştırıyor. Çaresiz kalan Suriyeli mülteci bazen asgari ücretin yarısına varan ücretle bile çalışmak zorunda kalıyor. Sonuçta Türkiyeli işçi ya işten çıkarılıyor ya da iş bulamıyor.

Bu durumda öfke patrona duyulsa bile, tepki ağırlıklı olarak Suriyeli işçilere yöneliyor. Çünkü örgütsüz işçinin gücü

Suriyeli işçilere yetiyor. Devlet sermaye devleti olduğu için öfkelerini patrona karşı tepkiye dönüştürdüğünde, hapse girme riski var. Ama Suriyeli işçiye yönelttiğinde, gözaltına dahi alınmayabilir. Üstelik ırkçı şoven zehrin etkisiyle Suriyeli mülteciye yönelik tepkisi kısa sürede linç dönüşebiliyor.

ÖRGÜTSÜZLÜK TEHLİKELİ DÜŞÜNCENİN ZEMİNİ OLUYOR

İşçiler sınıfı olarak örgütlüysen güçlü, ama örgütsüzse güçsüzdür. Ustabaşının küfrüne bile ses çıkarmayan bir işçinin yanında gücünün yettiği bir işçi arkadaşının kendine ters gelen bir söz ya da hareketine bile tepki gösterdiği örnekler az değildir.

Ustabaşının, müdürün, patronun kendisini sömürmesinin yanı sıra horlamasına, aşağılamasına duyulan öfkenin

gücünün yettiğine tepkiye dönüşmesiyle dolu örnekler yaşanıyor. Bugün ırkçı-şoven zehirle birlikte bu tepki Suriyeli mültecilere yöneliyor. Suriyeli işçilere yönelen tepki tehlikelidir çünkü sorunun kaynağı kapitalizm, somut olarak kapitalist patron tepkinin uzağında kalıyor ve işçi sınıfı bölünmüş oluyor.

Suriyeli mülteci neden üç kuruşa daha fazla saat çalışıyor? Öfke duyan her işçi kendine ilk önce bunu sormalı. Bu soruya bulunacak tek yanıt var: Zorunda kaldığı için çalışıyor. Peki burada asıl suçlu kim? Üç kuruşa çalışan Suriyeli mi? Üç kuruşa çalıştıran patron mu? Bu soruya yanıt vermek için elini vicdanına koymak yeterli.

Peki o zaman tepki neden asıl suçlu patrona değil de Suriyeli işçiye yöneliyor? Çünkü bilinçsiz ve örgütsüz. Onlarca işçi patrona karşı örgütlenip birleşmezken, Suriyeli mültecileri linç etme sıra-

sında birleşebiliyor.

Almanya'da da örgütsüz Alman işçiler öfkelerini kapitalist patronlara değil Türkiyeli işçilere yöneltiyor. Türkiyeli bir işçinin Almanya'ya çalışmaya gitmesinin de, Suriyeli bir işçinin savaştan kaçarak Türkiye'ye sığınmasının da nedeni aynıdır: Kapitalist-emperyalist sistem.

Örgütlü mücadele yürüterek, kimse- nin asgari ücret altında bir ücretle çalıştırılmamasını sağladığımızda, Suriyeli ya da Türkiyeli tüm işçilerin üç kuruşa çalıştırılmasına engel oluruz.

Daha önemlisi, örgütlü mücadeleyle asgari ücretin insanca yaşanabilecek bir ücret olmasını sağlayabiliriz.

En önemlisi de, yalnızca mülteci sorununu değil, bütün sorunların kaynağı emperyalist-kapitalist sistemi, sadece örgütlü sınıfın gücüyle tarihin çöp sepetine gönderebiliriz.

Göçmenlere her yerde baskı ve işkence

Kapitalist-emperyalist sistemin yattığı nedenlerle yerlerinden yurtlarından edilen göçmenler gittikleri her ülkede baskı, aşağılanma ve işkence görüyor.

YUNANİSTAN POLİSİNDEN İŞKENCE VE GASP

Son olarak da Yemen, Filistin, Cezayir ve Faslı 14 göçmen Yunanistan'da polis tarafından alıkonuldu. Göçmenler Yunanistan polisi tarafından fiziki işkence gördüklerini açıkladı.

İşkence sonrasında polis, göçmenlerin üzerlerindeki kıyafetleri çıkarıp, eşyalarını da aldıktan sonra Meriç Nehri üzerinden Türkiye'ye gönderdiği belirtildi.

Edirne'nin Uzunköprü ilçesine bağlı Kiremitçi Salih köyünde, köylüler arazide gezerken göçmenleri çıplak halde

buldu.

Göçmenlerden 23 yaşındaki Ceza-yırlı Abdülkadir Fikraş, karakolda gördükleri işkenceden sonra yaşadıklarını "Polis bizi nehir kenarına getirdi, maske takmışlardı. Telefon, para ve kıyafetlerimizi aldı. Sonra da zorla Türkiye tarafına gönderdi" diye anlattı.

TÜRKİYE'DE GÖÇMENLERE AŞI ENGELİ

Öte yandan Türkiye'de aşı karşıtlığıyla sözde mücadele ettiğini iddia eden Sağlık Bakanlığı aşı olmak isteyen göçmenlere engel oldu. Sağlık Müdürlüğü tarafından İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü'ne gönderilen belgede, hastanelerde göçmen ailelerin şikayetlerine yer verildi. Ailelerin aşılama hizmetlerinden yararlanamadıklarının tespit edildiği belirtildi.

iki dava insanı olarak yürüdük yolumuzu...

Eşinden, can yoldaşından...

Sevgili Sinan,

Yarım asırlık bir yoldaşlığın ardından, hele de seni yitirmişken ne söylenir, nasıl anlatılır çok bilemiyorum. Bildiğim tek şey yarım yamalak da olsa bir şeyleri söylemem gerektiği.

Sen daha 23 yaşında bir üniversite öğrencisi ama aynı zamanda bir halk önderi, ben ise 21 yaşında ilkokul mezunu bir köylü kızı... O günün koşullarında sevdiğik birbirimizi. Yine o koşulların bizlere dayattığı hayatın içinde dimdik durmaya çalıştık.

Kolay şeyler yaşamadık, bilenler bilir. Ama yılmadık, iki dava insanı olarak yürüdük yolumuzu. Ayrıntıların içinde hiçbir zaman boğulmadık. Evimizi, yüreğimizi, emeğimizi, daha da ötesi kendimizi devrim davasıyla bütünleştirdik. Bizim için yoldaşlık ilişkisi bilindik her şeyin ötesinde en belirleyici oldu. Çok zorunlu olmasa resmi nikahımız da olmayacaktı. 12 Eylül'ün zindanlarında seninle görüşmek ve ilk çocuğumuzu görebilmen için yerine getirdiğimiz bir formaliteden ibaretti.

Yaşadığımız zorluklar, ayrılıklar, beklemeler ve kavuşmalar hayatımızın doğal ve olağan bir parçası haline geldi. Devrim davasının öncelikleri yaşamımızı belirleyen en temel şey oldu. Aramızdan ayrılmış olsan da bu değişmeyecek ve hep böyle kalacak. Yokluğunda daha çok zorlanacağız, bu çok kesin. Yüreğimin içine sakladığım acına tutunacak, partime, yoldaşlarıma ve çocuklarımıza sınıksız sarılarak, her zaman yaptığımız gibi bunun da üstesinden geleceğiz. Ne acılar ve kayıplar yaşadık. En iyilerimizi yitirdik ama yılmadık. Bundan sonra da öyle olacak. Çünkü biz bir davanın insanlarıyız; bitmemiş, kapanmamış bir hesabımız var.

Kusursuz değiliz, olamayız, çünkü insanız. Bizlerin de kusurlu davrandığı zamanlar illa ki olmuştur. Ama önemli olanın her zaman ayağa kalkmak ve mücadeleye etmek olduğu gerçeği rehberimiz oldu.

Ola ki bilmeden kırdıklarımız, incitdiklerimiz olmuştur. Ama ne anlam ifade eder ki, yitirdiklerimizin yanında kırılmak ya da incinmek? Aslolanın ne olduğunun farkında olanlar buna takılmaz, yaşamın küçücük ayrıntılarında boğulmazlar. Biz her zaman öyle yaptık, iyi ki de yaptık ve yapmaya da devam edeceğiz.

Seni anlatmaya kalksam eksik bira-

Seni anlatmaya kalksam eksik bırakırım diye korkuyorum. Yeterince anlatamam seni kelime hazinemle. Yaşadığın stresleri, sıkıntıları ve çırpınışlarını anlatmaya kelimelerin gücü de yetmez. Ağız dolusu kahkahalarını, esprilerini ve hele de o güçlü hafızanı... Ya senin o ince yüreğine ne demeli...

kırım diye korkuyorum. Yeterince anlatamam seni kelime hazinemle. Yaşadığın stresleri, sıkıntıları ve çırpınışlarını anlatmaya kelimelerin gücü de yetmez. Ağız dolusu kahkahalarını, esprilerini ve hele de o güçlü hafızanı... Ya senin o ince yüreğine ne demeli... Tükenmeyen bir pozitif enerjiye sahiptin, insanlara karşı hep sevgi doluydu yüreğin. Yerin şimdi koca bir boşluk. Sanma ki sadece benim ya da bizim için... Dokunduğun her insanın hayatında koca bir boşluk bıraktın. Evet, senin bir yanın Sinan, bir yanın Tahsin Hoca, bir diğer yanın da boşuna Karadayı değildi.

Sevgili eşim, yoldaşım,

Şimdi geriye dönüp baktığımda görüyorum ki, ne çok şey biriktirmişiz bu hayatta. Yokluğunda iki çocuk büyüttüm, senin yokluğunu çok hissettirmeden... Devrimci yaşamın içinde senin yoldaşın ve eşin olduğunu hiç aklımdan çıkarma-

dım, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Ne kadar becerebildim, bunu da en iyi partimiz ve yoldaşlarımız bilir.

Senin biriktirdiklerini anlatmaya ne hafızamın ne de dilimin gücü yeter. Ancak bir şeyi söylemeden geçemeyeceğim. Geçmişte yıllarca yan yana yürüdüğümüz, birçok şeyi paylaştığımız, yoldaş diye bağrımıza bastığımız kimi soysuzların senin ölümün karşısındaki sessizliklerini hiçbir zaman affetmeyeceğim. Oradan bile duyuyorum seni; boş ver, değmez diyorsun! Belki de sen haklısın ama bil ki çok kırgınım.

Sevgili yoldaşım, canım,

Benimki ne sıradan bir aşk ne de eşini kaybetmiş bir kadının acısı. Ben yarım asırdır yanında, arkasında yürüdüğüm can yoldaşımı yitirmişim. Hıçkırıklarım düğümlense de boğazımda, söz verdim sana, metanetli olacağım. Bazen zayıf davranıp kendimi koyuverdiğim de olu-

yor ama insanız be Sinan! Bunu da en iyi yine sen anlarsın.

Evimizde yine bir merkezi gece öncesinin telaşı ve stresi var ama seninki gibi değil. Bazen yoldaşların "şimdi sırası mıydı Sinan" dediklerini duyuyordum gibiyim.

Belki sensiz tökezleyeceğiz, boşluğunu doldurmak hiç de kolay olmayacak ama yolumuzu yürümeye devam edeceğiz. Bize emanet ettiğin Kızıl Bayrak düşmeyecek yere. Çocuğumuz gibi baktığımız, büyüttüğümüz partimiz daha da büyüyecek, serpilecek.

Sen rahat uyu yoldaş, emanetin emin ellerde olacak.

Hani iftar vaktine yakın susar ya insan Yokluğun o denli yakıyor beni.

Söyle ne zaman okunur bu ezan.

Bir yudum su gibi özledim seni...

Can Yücel

Bir röportaj...

- Bize kendinizden bahsetmek ister misiniz?

- Nasıl mesela?

- Nasıl isterseniz. Doğumunuzdan başlayabilirsiniz.

- Efendim bendeniz bilmem kaç yılında İstanbul'da tanınan bir ailenin üçüncü çocuğu olarak dünyaya geldim. Tabii o zamanlar biz İstanbul'un tanınan yoksullarındanız. Ülkemde yoksulluk modadır hem de hiç bitmeyen bir moda. Biz de modayı hep takip ettiğimizden epey bir tanınırsınız.

Neyse efendim birçok zorlukla ilkokulu, ortaokulu ve liseyi bitirdim. Okumayı çocukken de çok seviyordum ve okumak için her şeyi yaptım. Küçüklüğümden beri gazeteci olma merakım vardı. Evdeki, bakkaldaki, mahalledeki olayları bir kağıda yazıp gazeteymiş gibi sokağa atardım. Atardım ki herkes okusun, gerçeği öğrensün. Annemden, komşulardan yemediğim dayak kalmazdı. Hoş, şimdilerde daha beterini yiyorum.

Liseyi bitirdikten sonra üniversite konusunda babamla çok tartıştık. O, riski olmayan ve zengin olabileceğim bir şeyi okumamı istiyordu ancak ben küçüklüğümden beri hayalim olan gazeteciliği okuyacağım diye tutturmuştum. Babam, "sen zayıfsın, senin bünyen kaldırmaz, yazık olur sana" diye diye kahrından hayatını kaybetti. Ben ise gazeteci olmanın kilo ve bünye ile ne ilgisi olabilir diye düşünme düşünme üniversiteyi bitirdim ve

mesleğe başladım.

Bilmem kaç yılında ilk çalıştığım gazete olan *Gerçek Haber* gazetesinde yaptığım ilk haberden sonra anladım babamın ne demek istediğini. On üç gün boyunca, rutubetten neredeyse yıkılacak olan bir cezaevinde tutuklu kaldım. 2 ay boyunca kendime gelemedim ama üçüncü tutuklanışımından sonra bu duruma da alıştım. İnsanlar neye alışmıyor ki! Cezaevinde anlayamadığım şeylerden birisi de, dışarıda yazdığımız için içeri atıp, içeride yazmamız için bize kağıt kalem vermemesiydi.

Cezaevinden çıktuktan sonra bir süre işsiz kaldım. Çalıştığım *Gerçek Haber* gazetesine kayyum atanmıştı maalesef. İşsiz kalmamak için birkaç yere başvurumsa da beni kabul etmediler. Sözde yetersiz buluyorlarmış beni. Param olsaydı ben bir gazete çıkarırdım ancak param da yoktu.

Bilmem kaç yılında ülkemde yaptığım bir haberden dolayı 9 ülkeden, cesur gazeteci olduğum için 9 farklı ödül aldım. Ülkeme döndüğümde havaalanında müthiş bir kalabalık beni karşılamıştı. Polis tutuklayıp götürmese kalabalık beni linç edecekti.

O tutuklanışımından salındıktan sonra *Tarafsız Haber* gazetesinde çalışmaya başladım. *Tarafsız Haber* gazetesinde yaptığım bir haberden dolayı, "Amerika'yı destekliyor", "Amerikan ajanı" dediler ve 2 ay içeride tuttular. 2 ay boyunca

Amerika'yı desteklemediğimi, gazeteci olduğumu ve kimsenin oyuncağı olmayacağımı anlatmaya çalıştım. 2 ay sonunda buna ikna oldular ancak 2 ay içerisinde ne değiştiyse bu sefer de Amerika düşmanı diyerek 4 ay hapis cezası verdiler.

Hiç evlenmedim. Cezaevine girip çıkmaktan vakit bulamadım belki de. Bi-reysel olarak yaptığım tek değişiklik, sigaradan nefret eden bir insan olduğum halde, bu olaylardan sonra sigaraya başlamamdır. Hem de günde 2 paket içiyorum artık.

Şimdi 72 yaşındayım. 50 yıl olmuştur bu mesleğin içinde olalı ancak ilk yıllarımda neyse şimdi de aynı durumlar var ülkemde. İlerleme yok, gerileme var aksine. Birçok haber yaptım, birçok ödül aldım, her ne kadar yurtdışında almış olsam bile. Birçok kez de cezaevinde yattım. İnsanlar benden nefret ediyor, bana düşman gözleriyle bakıyorlar. En kötüsü de bu zaten. Halbuki ben onlar için yaptım bunu, onların iyiliği için. Kandırılmalarına müsaade edemezdim. Hiç pişman değilim yaptıklarımından. Gençlik gitti artık. Keşke biraz daha zamanım olsa, biraz daha gerçeğin ve doğrunun peşinden koşacak zamanım olsa... Ama biliyorum benim gibi nice insanlar var bu topraklarda. O yüzden zamanım olmadığına çok da üzülüyorum aslında.

KEMAL KARACAN

Yolsuzluğu haberleştiren gazeteciye hapis

Kayyum atanan Mardin Büyükşehir Belediyesi'nde yaşanan yolsuzluğu haberleştirdiği için hakkında dava açılan gazeteci Sedat Sur, hapishaneye girdi.

"Kayyum atanan belediyede milliyetçi 'din konferansı' vurgunu!" başlığıyla yaptığı haber nedeniyle "kayyımı hedef gösterme", "hakaret", "örgüt propagandası" gibi gerekçelerle hakkında 11 ay 20 gün hapis cezası verilen Sur, 19 Kasım'da Midyat M Tipi Kapalı Hapishanesi'ne gitti.

Hapishaneye girmeden önce Özgürüz'e konuşan Sur, "Bu ülkede gazetecilik yapmanın, doğru bir yerde durmanın bedeli bu. Ülkenin realitesi bu" dedi.

Sur'a verilen ceza 1 yılın altında olduğu için evrakları geldikten sonra tahliye edilmesi gerekiyor.

Azadiya Welat Yazı İşleri Müdürü'ne 5 yıl hapis

KHK ile kapatılan *Azadiya Welat* gazetesinin tutuklu eski yazı işleri müdürü İsmail Çoban hakkında 5 yıl hapis cezası verildi.

Gazetenin 2013 yılında yayınlanan 15. sayısında "Zincirleme örgüt propagandası yapma" gerekçesiyle açılan davanın 6. duruşması 21 Kasım'da görüldü.

Diyarbakır 7. Ağır Ceza Mahkemesi'nde savcı, Çoban'ın 15 haber ve yazıda zincirleme örgüt propagandası yaptığını iddia etti.

Mahkeme heyeti Çoban hakkında "Suçun işlenişini, kastın yoğunluğunu dikkate alarak" 2 yıl 6 ay hapis cezası verdi. "Suçun" basın yayın yolu ile işlenmesi gerekçesiyle verilen ceza 1/2 oranında arttırılarak 3 yıl 9 aya, zincirleme şeklinde işlenmesi bahanesiyle de 3/5 oranında arttırılarak 6 yıla çıkarıldı.

"Verilen cezanın sanığın geleceği üzerinde olası uslandırıcı etki yapması" ihtimali ile de cezada 1/6 oranında indirim yapılarak 5 yıl hapis cezasına hükmedildi.

*Büyük devrimci Fidel Castro'yu
ölümünün 2. yılında
saygıyla anıyoruz...*

**Sosyalizm
mücadelesinde
yaşayacak!**